

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 159 - 25 Kuruş

30 - Mayıs - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

67/1

HÜZÜN İÇİNDE KİLİSEYE GİRDİLER.

ZAVALLI ANNECİĞİM.. BİR KEREÇİK OLSUN YÜZÜNÜ GÖREMEDİM. ELLERİNİ ÖPEMEDİM SENİN..

HAYDİ ARTIK ÇIKALIM MAMİLDE.. NE YAPALIM KADER BÖYLEMİŞ.. SEN DE BİTKİN BİR HALDESİN.

HAYIR PAUL.. BENİ BURADA BIRAK..

BIRAK BENİ.. KENDİMİ BURADA ONA YAKIN HİSSEDİYORDUM. ANNEMİ HİÇ GÖRMEDİM.

AMA TİLDECİĞİM AĞZINA İKİ GÜNDÜR LOKMA GİRME-Dİ. SONRA YİNE GELİR İBADET EDERİZ..

HAYIR..

PEKİ SENİ BİR AN İÇİN BURADA BIRAKAYIM.. BEN GİDİP OTELİ ARIYAYIM. ŞİMDİ GELİRİM. METİN OL..

EYET EYET GİT...

159/1

ANNE BENİ DUYUYOR
MUSUN? BEN MATİLDE
YİM.. SENİN BOŞ YERE
BEKLEDİĞİN KIZIN.. BEN
DE SENİ NE KADAR
GÖRMEK İSTİYOR
DUM.. OLMADI..

67/2

MATİLDE
KALKTI. SESSİZCE
YÜRÜDÜ.

KİMBİLİR
NE İÇİN AĞLIYOR
ZAVALLIK.. SA-
KIN ÖLENİN BİR
YAKINI OLMASIN
HAYIR ONUN KİMİ
SESİ YOKTU.

YANLIŞ YOLA SAPMIŞIM.. GE-
Rİ DÖNMELİYİM. BU YOL OTE-
LE GİTMEZ..

ANİ BİR DERMANSIZLIK
GELDI. BİR ÇEŞME KE-
NARINA ÇÖKTÜ.

BİR DAKİKA DİNLENEYİM.
ÇOK BİTKİNİM.

BİR YAŞLI KADIN YANINA OTURDU.

ZAVALLI KIZIM!
BİR İZTIRABIN MI
VAR?

ANNEM
ÖLDÜ.

NE TUHAFTIR
BU DÜNYA.. KİMİ
ANASI KİMİ KIZI
İÇİN AĞLAR..
ANNEM YAŞLI
MIYDI KIZIM..

BİLMEM..
ÖLMEDEN EVEL ONU GÖR-
MEĞİ ÇOK ARZULAYORDUM.
NASIP DEĞİLMIŞ

159/2

ARKASI VAR

Meshur sinema yıldızı, gözlerinde tuhaf bir heyecan parıltısı belirerek öne doğru eğildi ve hikâyesini anlatmağa başladı:

Meksika'nın Tia Juana şehrini görmüş olanınız var mıdır, bilmem! Burası yazın ayak basılmıyacak bir yerdir. Son filmim olan Palmiye Şarkısının dış sahnelerini çevirmek için yaz ortasında oraya gitmek mecburiyetinde kaldığımı biliyorsunuz. Sıcak ve toz tahammül edilemeyecek derecedeydi. Gündüzler sürüne sürüne geçiyor ve hele uykusuz geceler bitmek bilmiyordu.

Bütün gecelerden daha sıcak bir gece evden çıktım ve yolun aşağısındaki Petroné'nin meyhanesine gittim. Burası ufak, gazinomu bir yerd. Vakit çok geç olduğu için meyhanede benden başka ancak birkaç kişi daha vardı.

Bir şişe bira istedim ve serin birayı yudum yudum içmeğe koyuldum. Biraz sonra masanın üzerine büyük bir gölge düştü. Başımı kaldırdım ve iki tane gayet iri yarı Meksikalı gördüm. Birisi bozuk bir İngilizceyle:

— "Sen şu sinema artistisin, değil mi?" diye sordu.

Adamlarının niyetlerinin hiç de iyi olmadığını hemen sezmiştim. İkisi de iri yarı ve sarhoştular. Ama kuvvetleri yerindeydi. Meyhanede de sinek kadar cürümsüz meyhaneciden başka kimse yoktu. Sarhoş yerlilerle başa çıkmak mümkün değildi. Vaziyet kötüleştiği zaman hemen çıkabilecek bir kapı var mı di-

Kapıdaki Esrar

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

Adamların niyetlerinin hiç de iyi olmadığını sezmiştim.

ye şöyle bir etrafıma bakındım. Maalesef küçük sokağın sadece sokağa açılan bir kapısı vardı ve iki sarhoş da kapıyla benim aramda duruyorlardı. Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak:

— "Evet, sinema artistiyim," diye cevap verdim. Öteki Meksikalı:

— "Filmlerinde pek de cesursundur," diye dudak bükü. "Ama bir de burada kendini göster bakalım!"

Sesimi çıkarmadım. Adam masanın üzerindeki bira şişesini boğazından kavradı ve sopa gibi kaldırdı.

— "Gel dövügelim Amerikano," dedi. "Gel dövügelim kahraman film yıldızı!"

Film yıldızı ha! Ah, keşke bu sahne de bir film sahnesi olsaydı! O zaman bende ki kahramanlığı görürdünüz. Ama bu sahiciydi hayatta dövüşten, yumruktan anlamazdım ben. Sonra adamlar da dev yapı ve azılıydı. Şimdi benim aklımda bir tek şey vardı: Kaçmak hem de çabucak. Ama nereden kaçabilirdim? Ben kaçacak bir çare arıyarak kafa patlatırken heriflerden biri cebinden ince ve sivri uçlu bir bıçak çıkarmaz mı?

Artık ne yapıp yapıp kaçmak şarttı ve kaçabileceğim bir tek yer vardı: Arkamdaki mutfak. Mutfaktan dışarıya açılan sokağa açılan bir kapı var mıydı? Bilmiyordum. Belki alçak bir pencere vardı. Yoksa dövüşmeğe mecbur kalacaktım ve bunun neticesi en aşağı yaranlanmak olacaktı. Ama bu ihtimalde de göze almaktan başka çare yoktu.

Mutfaka kaçabilmek iki saniyelik işti. Bu vakti kazanabilmek için bir hileye başvurdum. Filmlerimdeki birçok sahnelerde bu hileyi kullanırdım. Hemen sokak kapısından giren birisinden imdat diliyormuş gibi bağırdım. Sokak kapısı Meksikalıların arkasında kalıyordu. Hileme kandılar ve gelenin kim olduğunu görmek için başlarını çevirdiler. Ben de derhal mutfaka koştum.

Mutfak kontrplak kasalar, karton kutular ve kocaman tenekelerle doluydu. Ama ben etrafıma alıcı nazarla bakmadım bile. Zira istediğim şeyi tam karşımda görmüştüm: Siyah demir bir kapı! Ardına kadar (Arkası 14. sayfada)

ÇOCUK ARABASI

Nakleden: Vahit Orgun

Sinek siklet boks şampiyonu Jak çok kibirli ve azametli idi. Yalnız boks şampiyonu olduğu için gururlanmaz; güzel karısı ve dört aylık oğlu Nick de bu gururuna pay katardı. Şampiyonluğu kazanalı 3 - 4 hafta olmuştu ki, bir gün karısı şöyle dedi:

— Jak'cığım, şimdi şampiyonsun; artık Nick'in de yeni bir arabası olmalı, öyle değil mi?

— Mademki istiyorsun şimdi gider en güzel arabayı satın alı-

Az sonra şehrin en meşhur mağazasında, çocuk arabaları satılan kısımda idiler...

Her taraf rengârenk ve çeşit çeşit çocuk arabaları ile dolu idi. Hepsinin de üzerinde "Sağlam yapı", "Dayanıklı mal"

"İyi işçilik" gibi levhalar asılmıştı.

Satıcı:

— Bu arabalar piyasadakilerin en iyileridir... Kendi fabrikamızda yaptırıyoruz.. Yirmi sene garanti ederiz...

Gibi sözlerle arabayı satmağa uğraşıyordu.

Genç evliler, en gösterişli arabalardan birini seçerek hemen kullanmağa karar verdiler. Jak karısını yormak ve zahmetlere sokmak istemezdi. Bunun için hemen arabanın içini düzelterek yavrusunu yerleştirdi.

Karı koca çocuğun arabasını iterek mağazadan çıkardılar. Kuş tüyü yastıkların içine gömülen küçük, memnuniyetinden ellerini sallıyordu. Jak'la karısı, hattâ gelip geçenler de gülüyorlardı.

Jak pırl pırl parlıyan gık arabayı iterken büyük bir memnuniyet ve gururla gelip geçenleri süzüyordu. Fakat yavaş yavaş kızmağa başladı:

"Gülecek ne vardı?.. Bu budalalara da ne oluyordu?.."

Aklından geçenleri anlamış da cevap veriyormuş gibi birisinin hafifçe mırıldandığını duydu:

— ... Deli olmalı...

Diğer birisi de:

— İnsan utanır, bunlar ne yüzüz şeyler... demişti.

Jak adamakillî sinirlenmişti. Gülenlere dönerek, hiddetle:

— Ne oluyor? dedi. Ne demek istiyorsunuz? Yavrumu istediğim gibi ve istediğim zaman gezmeğe götürmeğe hakkım yok mu?

Daha konuşmasını bitirmemişti ki oradan geçen külhanbeylerden biri durdu. Evvelâ arabayı, sonra Jak'la karısını tepeden tırnağa kadar süzdü ve bir kakhaha attıktan sonra söylenmeğe başladı:

— Bu ne yüzüzlüklü!

Jak, hemen külhanbeyin önüne dikildi:

— Yüzüz mü?.. Bana mı dedin!.. Çocuğumu gezdiriyorum diye mi?..

— Affedersiniz, fakat zannedirim ki...

Fazla konuşmasına meydan vermeden Jak, yumruklarını sıkarak külhanbeyin üstüne atıldı.

Patırtıya devriye gezen polislerden biri koştu.

Külhanbeyi hâdiseyi izah etti:

— Bu adam çocuğunun arabasını caddede sürerek ilerliyordu.. Evet ben de güldüm... Fakat, çocuğun arabasına ilâhî ilân okuyup da gülmiyecek insan tasavvur edebilir misiniz?

Bunu söylerken arabanın önünden sarkan levhayı gösteriyordu:

"Mamulâtımızdandır"

SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZANI
RAFAEL
SABATINI

Tarihi Aşk ve Macera Romanı: 35

O sırada bir kâtip içeri girdi. Rahatsız edilmek istemiyen kardinal elini sallıyarak:

— Şimdi değil, şimdi değil, dedi. Bizi rahatsız etmeyin...

— Krala alt bir iş için efendim. Kardinalin susması üzerine de hemen Mukaddes evin adamlarının, kraldan kendilerine verilme üzere bir mektup getirdiğini ve sizi şahsen görmesi icap ettiğini söyleyen bir adam getirdiklerini söyledi.

Yorgunluktan bitkin bir hale gelen Sir Gervase, kardinalin huzuruna alındığı zaman sendeliyordu. Onun bu halini farkedene kardinal, tatlı bir sesle:

— Yorumcu bir seyahat yapmışsınız, dedi...

Sir Gervase eğilerek mektubu uzattı...

Kardinal mektubu alarak, kâtibine:

— Efendiye bir sandalye verin, diye emretti. Ayakta duracak hali yok...

İngiliz kendisine gösterilen sandalyeye minnetle oturdu.

Kardinal mühürü kopararak mektubu okumağa başladı. Okudukça yüzündeki teessür kayboluyordu. Kâğıdın üstünden Frey Juan'a bakan gözlerinin içi gülüyordu. Mektubu mahkeme reisine uzattı:

— Kralın emriyle kadın âli divanın himayesinden çıkarılmıştır. Artık bizi alâkadar etmez. Fakat Frey Juan mektubu okudukça kaşları çatılıyordu. Kadın belki bir büyücü olmayabilirdi. Fakat her şeye rağmen dinî dalâletten kurtarılması icap eden bir mütereddi idi. Sonra kralın Allah işlerine karışmaması lâzımdı. Başka bir zaman olsaydı, kardinal bu fikre iştirak ederdi. Fakat şimdi bu emir okadar zamanında gelmişti ki, gülümsemekten kendini alamadı. Bu gülümsemenin önünde Frey Juan başını eğerek, dudaklarına kadar gelen protestoları tuttu...

— Eğer Mezhebin baş enkizisyoncusu sıfatıyla bu emri teyit edersiniz, mahpus serbest bırakılacaktır.

Kardinal hemen kâtibine, kralın bu arzusunun teyit eden kâğıdı yazdırıp imzalıyarak: Kralın mektubunu leffetmesi için reise uzattı. Sonra Gervase'a bakarak:

— Mahpusun kendisine tevdi edilmesi emredilen siz kimsiniz? diye sordu...

Sir Gervase ayağa kalkarak cevap verdi. Adını söyleyerek, Kraliçenin bir mektubunu hâmil olarak İngiltereden geldiğini söyledi.

Kardinal:

— Bir İngiliz, diye hayret etti.

İşte icabına bakılması icabeden bir dımsız daha vardı. Maamafih artık bununla uğraşmağa mezun değildi ve böyle olduğu için de çok memnundu. Bu anda kendisini böyle bir deritten kurtardığı için minnet duyuyordu.

Mahpus, Mukaddes evden saraya getirilinceye kadar Gervase'a bir şey içmesini teklif etti. Bu teklifi Gervase minnetle kabul etti. Bilhassa bir enkizisyoncu sı-

fatiyle, bütün İspanyada Toledo baş piskoposundan daha mütekâmil bir insan bulunamayacağını düşünüyordu. Kardinalin mahpusun hemen saraya gönderilmesi hakkında verdiği emir üzerine Frey Juan, bütün muameleler tekemmül eder etmez, bir saat zarfında mahpusun sarayda olacağını söyleyerek dışarı çıktı.

İki gardiyan Margaret'i hücrelerinden çıkardılar. Genç kız yine sokağa açılan iki kanatlı büyük kapıya götürüldüğünü gördü. Gardiyanlardan bir tanesi kapıyı açtı.

Silâh iki nöbetçinin beklediği bir kapıdan girdiler.

Dışarı çıktılar...

Kapının önünde tahtirevanlı bir katır duruyordu. Binmesini işaret ettiler. Margaret bir müddet tereddüt ederek etrafına bakındı. Ayından dağılan halk sürü, sürü sokaklardan geçiyorlardı. Nereye götürüldüğünü çok merak ediyordu. Fakat bir kelime bile İspanyolca bilmediği için kimseye bir şey soramıyordu. Mukavemet etmesi de mânasızlık olacaktı.

Tevekkülle tahtirevana girdi. Perdeleri çektiler. Katırlar harekete geçti. Atlı bir iki muhafız da onları takip ediyordu.

Küçük kafiye nihayet durdu. Perdeleri açarak inmesini işaret ettiler. Kendisini büyük kilisenin gölgesi düşen bir meydanlıkta ve büyük bir binanın önünde buldu.

Güneş batmak üzere idi. Hava serinlemişti. Aynı gardiyanlar kızı alarak, iki kanatlı ve her kanadın üstünde, püsküllü süsleriyle kardinal şapkası armalı büyük bir kapıdan geçirdiler. Mozaik bir holde idiler. Holün ortasında bir çeşme vardı. Buradan

tekrar kırmızı üniformalı, miğferli, silâhlı iki nöbetçinin beklediği bir kapıdan girdiler. Burada kendisini, boynunda bir zincir sallanan, bir elinde âsası, siyah elbiseli mabeyinciye teslim ettiler.

Genç kızın merak ve hayreti gittikçe artıyordu. Acaba hücrelerinde uykuya dalmıştı da şimdi rüya mı görüyordu.

Bu adam, Margaret'e kendisini takip etmesini işaret etti. Gardiyanlar arkada kaldılar. Ağır perdelerin asılı olduğu bir holden geçerek üst kata çıkan mermer merdivenlere doğru yürüdüler.

tâ bu adam hıçkırarak adını söylediği ve ellerini açarak kendisine doğru yürüdüğü halde bile hâlâ gördüklerine inanamıyordu. Açılan kolların arasına düştü. Adam onu kuvvetle sararak saçlarından, gözlerinden, dudaklarından deli gibi öpmeye başlayınca, artık bunun bir hayal, bu sakallı adamın bir hayalet olmadığını anladı. Onu daha iyi görebilmek için kendini geri çekerek:

— Gervase? Gervase sen burada ne arıyorsun? diye sordu.

— Senin için geldim Margaret. Margaret anlamamış gibi tekrar etti:

— Benim için mi?

Adamın yorgun yüzünde bir tebeşüm dalgalandı. Parmaklarını yeleğinin arasına sokarak:

— Mektubunu aldım da, dedi...

— Hangi mektup?

— Arvenack'a gönderdiğin mektup. Seni görmemi istiyordun... İşte... Burada...

Cebinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkararak uzattı... «Treva-nion'a geldiğim zaman sen gitmiştin... Ben de seni takip ettim. Beraber eve döneceğiz...»

— «Eve mi döneceğiz? Eve mi?»

Genç kız sanki vatanının havasını koklar gibi olmuştü.

— Evet... Her şey hazırlandı... Kardinal çok iyi bir adam. Muhafızlar bekliyor... Santander'e gideceğiz... Orada Tressillion'un gemisi bizi bekliyor... Her şey hazır...

Genç adam titriyordu. Kollarında Margaret olmasaydı belki düşerdi. Margaret, kardinalin ikram ettiği şarabın bile yapamadığı tesir edici birkaç sözle onun bütün kudretini yerine getirdi. Bütün kuvvetiyle boğar gibi genç adamın boynuna sarılarak:

— Gervase... Sevgili, biricik Gervase'im, diye mırıldandı...

[Gervase hafif bir sesle:

— Günün birinde bunun böyle olacağını biliyordum, dedi...

S O N

B İ N B İ R R O M A N

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kesik Başın Esrarı

Büyük macera, aşk ve heyecan romanına gelecek sayıdan itibaren başlıyoruz!

NAT PINKERTON

BİZİM AŞIK MORRISON NEREDE?

ZANNEDERSEM KÖPEĞİ GEZDİRİYOR. ARTIK BANA HİÇ BİR ŞEY SÖYLEMİYOR.

EY AŞK.. SEN VE BEN KADER İLE BİR OLSAK TA ŞU DÜNYANIN FENALIKLA RINA GALE BE ÇAL SAK..

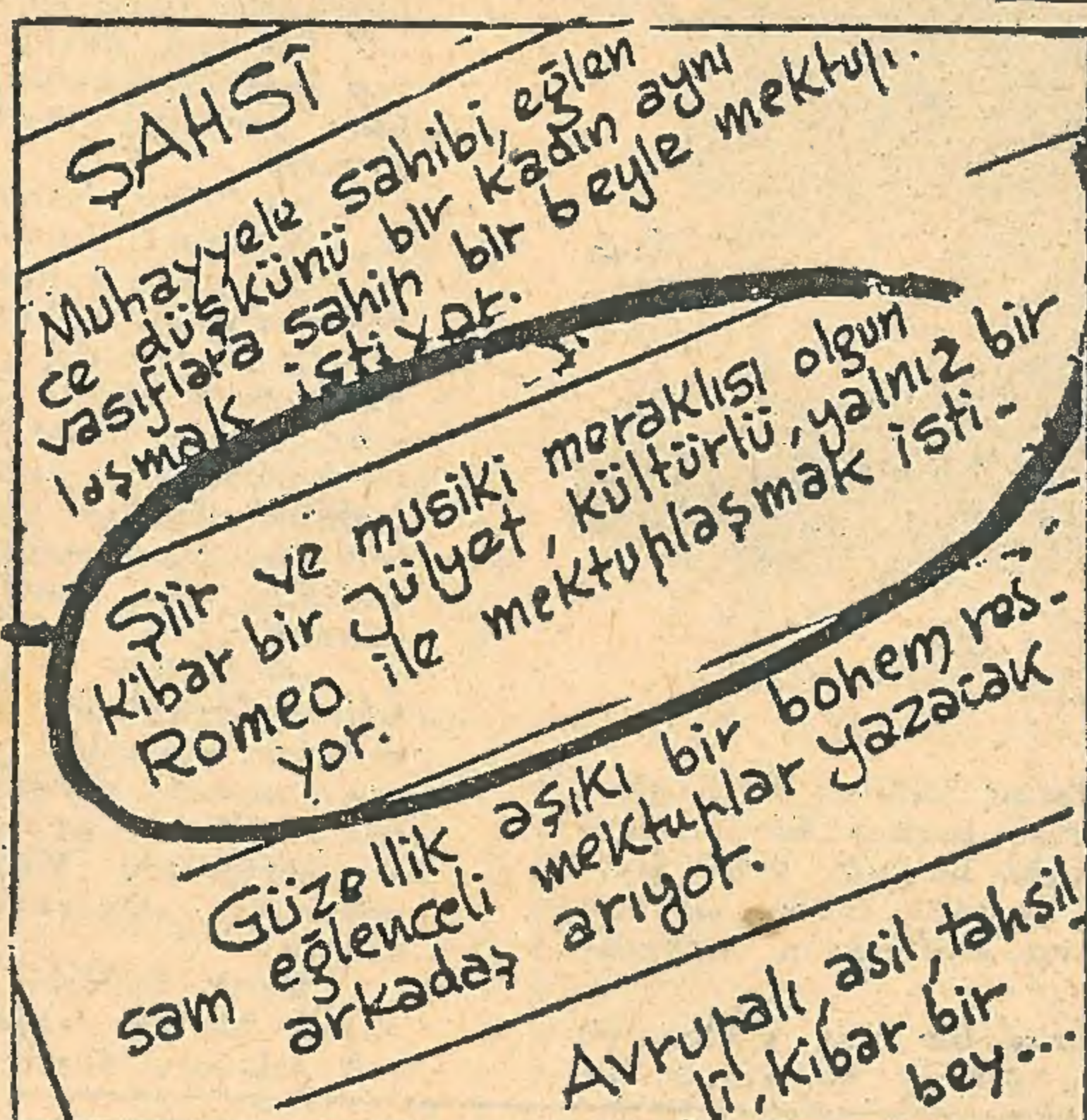

BAK ŞURAYA NAT! BELKİ DE MORRISON MUAMMASININ ESERİNİ GÖZE ÇEK BİR ŞEY DİR.

MORRISONUN GİZLİ AŞKIYLA EDEBİ BİR MECMUA ARASINDA HİÇBİR RABİTA GÖREMİYORDUM.

ÖYLE Mİ? AR. KADAKİ İLANLARIN "ŞAHSİ" SÜTUNUNA BİR GÖZ GEZDİR.

SAHSİ

Muhayyale sahibi, eğlen ce düşkünü bir kadın aynı vasıflara sahip bir bey ile mektuplaşmak istiyordur.

Şiir ve musiki meraklısı olgun kibar bir jülyet, yalnız bir Romeo ile mektuplaşmak istiyor.

Güzellik aşkı bir bohem ressam eğlenceli mektuplar yazacak arkadaş arıyor.

Avrupalı asil, tahsil li, kibar bir bey...

EVET.. ZATEN HATIRLARSIN MEKTUBUN ALTINDAKİ İMZA DA EBEDİYEN SENİN JÜLYET DİR.

TAM ÜSTÜNE BASTIN GALİBA DORYAN.. MORRISON, ROMEO ARAYAN JÜLYET İLANININ ETRAFINI ÇİZMİŞ.

TUHAF ŞEY BÖYLE EDEBİ BİR MECMUA BÖYLE.. YALNIZ KALP LER, GİBİ SÜTUN LARA YER VERİYOR

AMA BU İLANLARI OKU. MASİ HOŞ OLUYOR. KİMSEYE ZARARI DA YOK..

İSTE BURADA YANILDIN DORYAN. BU İLANLARIN KALPKIR DIKLARI, EV BARK YIKTIKLARI ŞAN TAJA HATTA CİNAYETE KADAR GİTTİKLERİ GÖRÜLMÜŞTÜR..

GAZETELERİ OKUSANA.. DAHA GENLERDE BİR "MAVİ SAKAL" DAHA YAKALANDI. BU SÜTUNDA YALNIZ ZENGİN KADINLARLA TANIŞIYOR SONRA PARALARINI ALIP ONLARI ÖLDÜRÜYOR MUŞ..

NAT EĞER MORRISON'UN FENA MAKSATLI BİR KADINA KURBAN GİTTİĞİNİ SANIYOR SAN NIÇİN İHTAR DA BULUNMUYORSUN

OLMAZ DORYAN BUNCA SENEDİR O BENİM HUSUSİ HAYATIMA KARIŞMADI. BEN DE KARIŞAMAM.

ZAVALLI MORRISONUN ÇOK YALNIZ BİR ADAM OLDUĞU MUHAKKAK MEKTUPLAŞTIĞI BİR KADINA TULMUŞ OLABİLİR SIRRINI BİLDİĞİMİZİ ÖĞRENİRSE ÜZÜLÜR..

ANLIYORUM NAT... HAKKIN VAR..

SANA HERŞEYİ SÖYLİYEBİLİRİM BİNBAŞI DİNLE:

BİRİK ROMEO. OM. FEVKALÂDE BİR MÜJDEM VAR. UMDUĞUMDAN ÇOK ERKEN BULUŞABİLECEĞİZ. HEMEN AYRILABİLECEĞİM....

ARKASI VAR

Killarney Hayaleti

Yazan:
Ted Malone

Nakleden:
Nergis Yakamoz

Lord Duffenin, ağaçların arkasındaki gölgeyi görmüştü.

SENELER evvel, bir kaç arkadaş Paristeki Grand Hotel'de buluşmuştu. Gece, saatler uzundu ve öteden beriden konuşarak sohbet ediyorduk. Bir aralık Peter, — "Şu eski binanın ağız dili olsa da gördüğü maceraları bir anlatsa," dedi. "Ama en evvel Lord Dufferin ile

Killarney Hayaletini anlatır, herhalde." Bunun üzerine herkes bir hortlak hikâyesi anlatmaya başladı. Ama bunların içinde en acayibi, insanı en çok düşündüreni Lord Dufferin'in macerasıydı....

Lord Dufferin bir yaz dinlenmek üzere İrlandaya gitmiş ve yakın bir

dostunun malikânesi olan Killarney Satosunda misafir kalmıştı.

Burası geniş bir koru içinde eski, fakat rahat ve güzel bir satoydu. İlk bir kaç gün çok neşeli ve rahat geçti.

Lord Dufferin'in geldiğinin altınca gecesi dolunay vardı. Ev sahibi ile misafir gece yarısından hemen evvel odalarına çekildiler. Lord Dufferin dışardaki çimenliğe açılan camlı kapıların perdelerini açtı ve içeriye gece yarısı mehtabının uhrevi, yeşil ışığı vurdu. Koca şato sessizdi.

Yorgun olan Lord Dufferin çok geçmeden rüyasız, rahat bir uykuya daldı. Mehtabın yeşilimtrak ışıkları odanın içinde uzadı, uzadı ve ansızın, bu ışık parmakların temasını hissetmişcesine Lord Dufferin uyandı. İçinde sebepsiz bir dehşet hissi vardı ve kalbi çılınca çarpıyordu.

Ortalık sabaha karşıki saatlerin sessizliğine bürünmüştü. Çıt çıkmıyordu. Bununla beraber Lord Dufferin orada, dışarda bir şeyin, bir varlığın mevcut olduğundan emindi. Tüyleri diken diken olmuştu. Ama İngiliz asilzadesi cesur bir adamdı. Hemen yatağından yere atladı ve camlı kapıları açarak dışarıya çıktı.

Çimenliğin ötesinde bir sıra ağaç uzanıyordu. Büyük yumuşak bir bulut yağını o sırada dolunayı örttü fakat Lord Dufferin ağaçların arasından süzülen bu gölgeyi görmüştü bile!

Tam bulut ayın önünden çekildiği zaman gölge de ağaçların arasından çimenliğe çıktı. Bu, omzunda taşıdığı büyük, siyah, mustatıl bir sandığın yükü altında sendeliyerek ilerliyen bir adamdı. Lord Dufferin adamın yüzünü göremedi. Zaten adamın yüzünü düşünmüyordu, bile. Aklı adamın omzundaki yükteydi, o uzun, siyah sandıkta! Bir tabut! Bu adam bir mezardan bir ölü almış kaçmıyordu!

Bu son düşünce Lord Dufferin'in taş kesilmiş benziyen vücudunu harekete geçirdi. Asilzade adama doğru koşarak,

— "Hey, bana bak!" diye bağırdı. "Kimsin? Burada ne arıyorsun?"

O zaman tabutlu adam döndü. Aralarında on, onbeş adım mesafe vardı. Ayın ışığında Lord Dufferin onu iyice gördü. Bu o kadar korkunç ve iğrenç, okadar tarif kabul etmez derecede korkunç bir çehreydi ki Lord Dufferin'in zihnine ateşle kazılmışcasına, bir daha silinmemecesine yerleşti. Fakat dediğim gibi, Lord Dufferin cesur bir adamdı.

— "Nedir o taşıdığın?" diyerek tekrar ilerledi ve ansızın tabutlu adam ortadan kayboldu. Ağaçların arasından epey mesafe vardı. Oraya kaçmış olamazdı. Zaten ay ışığı parlaktı. Kaçsa da görünürdü. Yerini dibine de girmiş olamazdı. Doğrudan doğruya kaybolmuştu!

Lord Dufferin bütün vücudunun soğuk bir ter içinde kaldığını hissederek odasına döndü ve o gece sabaha

kadar uyuyamadı. Ertesi sabah ev sahibiyile birlikte bütün civarı alt üst ettiler. Son zamanlarda hiç bir ölen olmamıştı. Kazılmış hiç bir mezar yoktu. Ve hiç kimse tabutlu adama benzer bir adam tanıymıyordu.

Bu tüyler ürpertici hayaletin sırrı seneler sonra çözüldü. Lord Dufferin mühim bir vazifeyle Parise gitmiş bulunuyordu ve Grand Hotel'de kalmıyordu. Bir gün dairesinden kâtipesiyle birlikte çıktı ve asansöre doğru ilerledi.

Asansör dolmuştu ve kalkmak üzereydi. Lord Dufferin çabucak içeriye girdi... ve ansızın duruladı. Yüzü korkunç bir şekilde solmuştu. Onu hiç bu halde görmemiş olan kâtipi endişelendi ve,

— "Bir dakika durun, Lord Hazretleri galiba hastalandılar," diyerek yarı baygın bir halde olan lordu hemen dışarıya taşıdı.

Onlar dışarıya çıkar çıkmaz da asansör hareket etti. Genç adam daha henüz patronuna "neyiniz var?" diyecek vakit bulamamıştı ki koca bina haykırış ve çığlıklarla doldu. Duvarlar tüyleri diken diken eden bir çatırtının akisleriyle inledi. Asansörün kayışı kopmuş ve asansör bütün içindekilerle birlikte düşerek paramparça olmuştu....

Tarihe mal olan bu feci kazanın içinde facia kadar esrar da var. Zira cesetler muayene edilirken asansörünün cesedini kimse tanıyamadı. Otelin menajeri bile. Bir kaç gün evvel asansörçü olarak genç bir çocuk angaje etmişti. Çehresi ölüm halinde bile iblis andran bu yabancı adamı asla tanıyamıyordu. Zaten onu sadece Lord Dufferin tanımıştı.

Bu, Killarney satosundaki o mehtaplı gecede, omzunda bir tabut taşıyarak ağaçların altından geçmiş olan hayalettir!

KOREA CEPHESİNDE

Amerikan nöbetçisi bir gece çahırlar arasında bir hışırtı duydu ve,

— "Kim var orda?" diye seslendi.

Karanlıktan sevinçli bir ses yükseldi:

— "Parola nedir?"

— "Ne bileyim? İki gündür dağlarda yol alıyorum!"

— "Öyleyse Amerikan Dili Marşının ikinci kıtasını söyle."

— "Söyliyeğim ama sözlerimi bilmiyorum ki!"

Bunun üzerine nöbetçi, "Hos geldin, Amerikan askeri!" diye cevap verdi. "Işığa çık da yüzünü göreyim!"

AFERİN

Küçük Ayşe dua etmekle istediğinin olacağına bir türlü inanamıyordu. Ama nihayet kani oldu Annesine,

— "İp atlamasını öğreneyim diye Allaha dua ettim," diye izaahat verdi. "Allah Baba iki hafta uğraştı ama sonunda muvaffak oldu!"

OYUNCAK MİSALİ

Tezgâhtarın gösterdiği oyuncakçı genç annenin gözü tutmamıştı.

— "Biraz fazla karışık bir oyuncak değil mi?" diye sordu.

Tezgâhtar, "Bu öğretici bir oyuncaktır, efendim," diye cevap verdi. "Çocuğu bu günkü dünyada yaşamağa alıştırsın. Öyle bir oyuncaktır ki ne türlü kurarsanız kurun, bozuktur!"

FARK

İsviçre'de bir ilk mektep öğretmenini, evli kadınlara "madam" henüz evli olmayan kızlara "matmazel", erkeklere de "mösyö" de menin adet olduğunu uzun uzun anlattı ve ön sırada oturan bir yururcağa:

— "Söyle bakalım Emile, dedi "madam"ı matmezelden ayıran farkı ne husule getirir

— "Mösyö" getirir efendim.

TAKSİ ÜCRETİ...

Yazan: Bernard Gervaise
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Sabahleyin yataktan kalktığı zaman Cyprien Champdor bütün çekmeceleri, kutuları ve cüzdanını sıkı bir muayeneden daha geçirdi. Artık hiç güphesi kalmamıştı: Bir tek kuruşu bile yoktu. Onun için sokağa çıktığı zaman otobüse bineceğine bir taksi çağırıldı ve:

— Saint Eusible sokağı 127 numaral diye adresi verdi.

Orası amcası Jules'in eviydi. Amcası çok iyi kalbli bir adamdı ve yeğeni darda kaldığı zaman ona yardım etmekten daima memnunluk duyardı. Hemen söyleyelim ki bizim yeğenin darda kaldığı zamanlar da az değildi.

Cyprien taksiden indi ve merdivenleri ikişer ikişer atlayarak üçüncü kata, amcasının dairesine çıktı. Zili çaldı; biraz sonra amcasının sadık hizmetçisi kapıyı açtı ve: — Nasıl, dedi. Bey sizi haberdar etmeden mi gitti. Ama o birkaç günlüğüne Touraine'ye gitti. Size söylemiş olacağını sanıyordum.

Cyprien bunu hiç beklemiyordu. Bir an hâdisenin tevlit ettiği şokun tesiriyle sersem sersem durduktan sonra: "Ne oluyorum," diye düşündü. Şehirde dostum mu kalmadı. Trou - Salé'ye giderim. Ernest şoförün hesabını görür."

Trou - Salé, Cyprien Champ-

dor'un her zaman gittiği ufak meyhanenin ismiydi. Ernest de oranın, müşterilere daima hizmet etmekten zevk alan iyi kalbli garsonuydu.

Ama ne yazık ki otomobille Trou - Salé'ye geldikleri zaman Ernest orada bulunmuyordu.

Cyprien henüz ümidini kesmiş değildi. Onca ahbabından biri olmazsa birini bulacak ve taksi borcunu ona verdirecekti.

Şoföre verdiği yeni bir emirle taksi Belleville'ye doğru yola çıktı. Orada Gaviot adlı bir arkadaşı vardı. Gaviot onu hararetle karşıladı ve:

— Geldiğine çok iyi ettin, dedi. Az sonra ödemem için bir fatura getirecekler. Halbuki beş param yok. Sen hesabı temizlersin; ben sonradan sana borcumu öderim.

Bundan sonra Cyprien Champdor arkadaşlarından birçoğunun evine veya yazıhanesine gitti. Bunlardan kimini buluyor, kimini bulamıyor, fakat hiçbirinden beş para alabilmeğe muvaffak olamıyordu. Bu arkadaşlardan sonuncusunun evinden ayrıldıkları zaman taksinin yazdığı ücret 25 lirayı geçmiş bulunuyordu. Cyprien bunun iki misli-

ne yüzde yirmi beş ilâve ettiği takdirde borcunun ne edeceğini hesap etmeğe çalışıyor ve bir yandan da ümitsizliğin içini kaplamakta olduğunu hissediyordu. Acaba şoför onu polise mi teslim edecekti; yoksa ağzını burnunu birbirine karıştırmayı mı tercih edecekti. Şoföre:

— Beni son olarak bir de, Amiral Tribod sokağı 3 numaraya götürün bakalım, dedi.

Burası rehin mukabilinde para veren bir tefecinin yazıhanesiydi. Cyprien Champdor pardesüsünü koluna alarak dükkândan içeri girdi ve onu dükkân sahibine gösterecek:

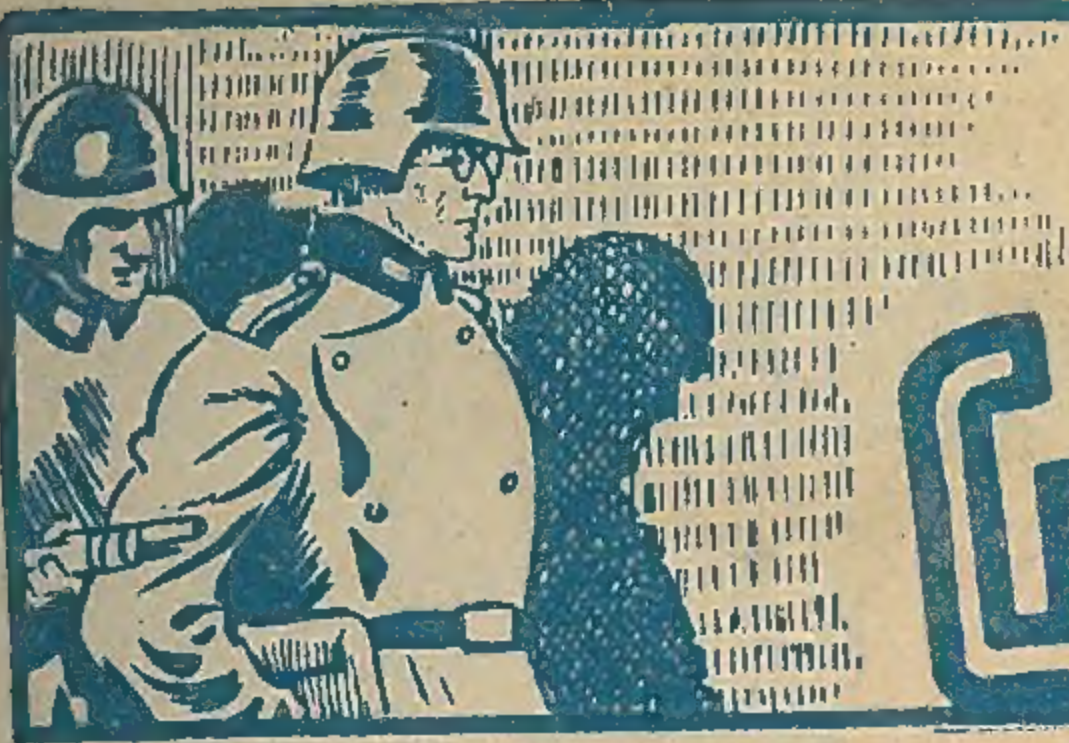
— Buna mukabil ne kadar verirsiniz? diye sordu. Ben bunu yüz yetmiş liraya yaptırmıştım.

Adam pardesüyü evirdi çevirdi ve:

— On beş lira veririm, dedi.

Cyprien'in tepesi atmıştı. Ama bu adamla münakaşa edilemeyeceğini iyi bilirdi. Şoföre olan borcunu ödeyebilecek parayı elde edebilmek için daha birçok giyeceklerini rehinciye bırakmak zorunda kaldı. Dükkândan çıktığı zaman sırtında bir don, bir de gömlekten başka bir şey kalmamıştı.

Şoför onun bu halini görünce: — Allah Allah! demekten kendini alamadı. Demek içerde bir vergi tahsildarı vardı.

GİZLİ VAZİFE !..

BİLANIN İNLEMESİ KIZIN AKLINI BAŞINA GETİRDİ

GETİRİYD-
RUM YAV-
RUM. SU GE-
TİRİYORUM

DESTİYİ GÖTÜRÜRKEN DÜŞÜRDÜ KIRDI.

SU...
SU...

DESTİYLE BERABER ROZİNİN BAŞINDA DA BİR ŞEYLER KIRILDI. NEHİR..

NEHİR SUYU...
BİZİ DE ALIP
GÖTÜRÜR.

NE DİYORSUN..
GEL YAMA-
CIMA BAKAYIM

SAKİN OL.. ARTIK KENDİNİ YORMA.. BU AKŞAM İYİ HABERLERLE GELECEKLER

YERLİ KADIN ELİNDEKİ ALETE BAKTI. BATAKLIK CIVARINDAYDILAR

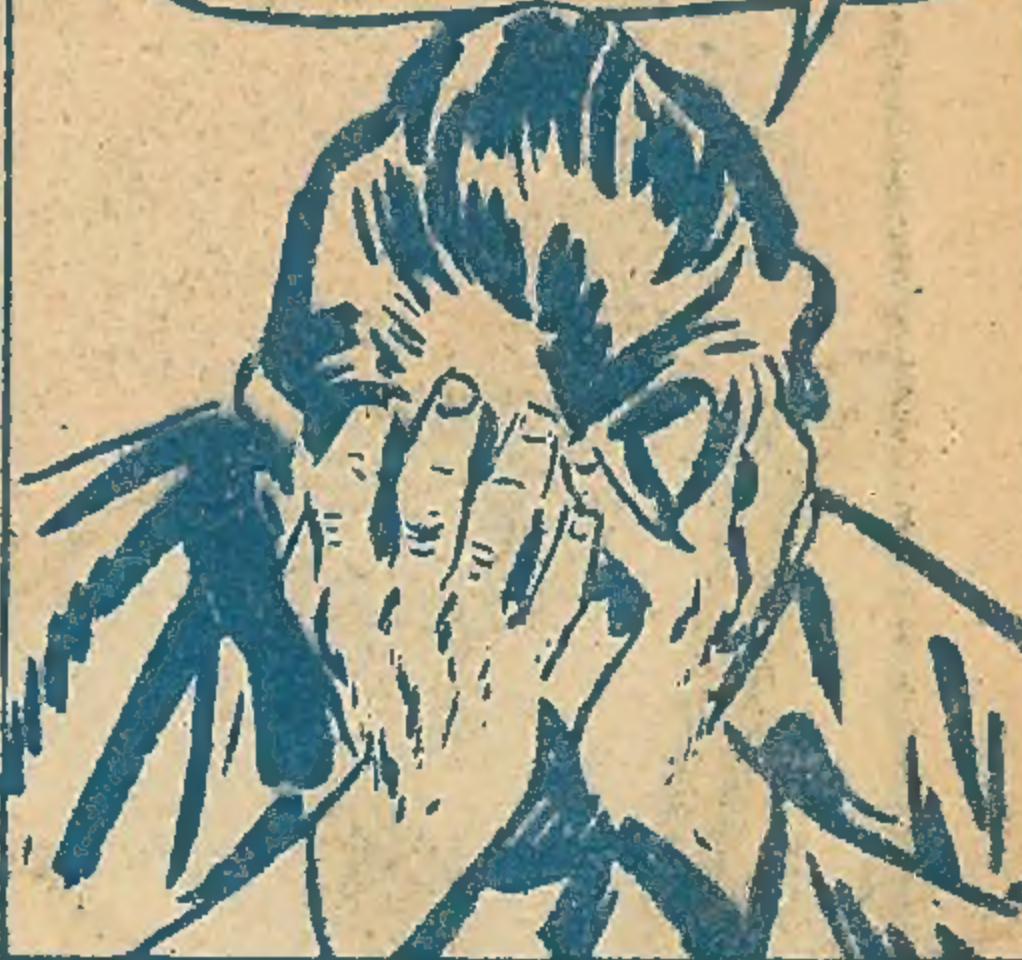

OYNUYOR.. BURADA SU VAR
ALEN.. SU VAR..

İKİ ÜÇ KAZMA DAR-
BESİNDEN SONRA BİR FİSKIRMA OLDU.
GÖR ŞÜKÜR KURTUL-
DUK.. SU BULDUK

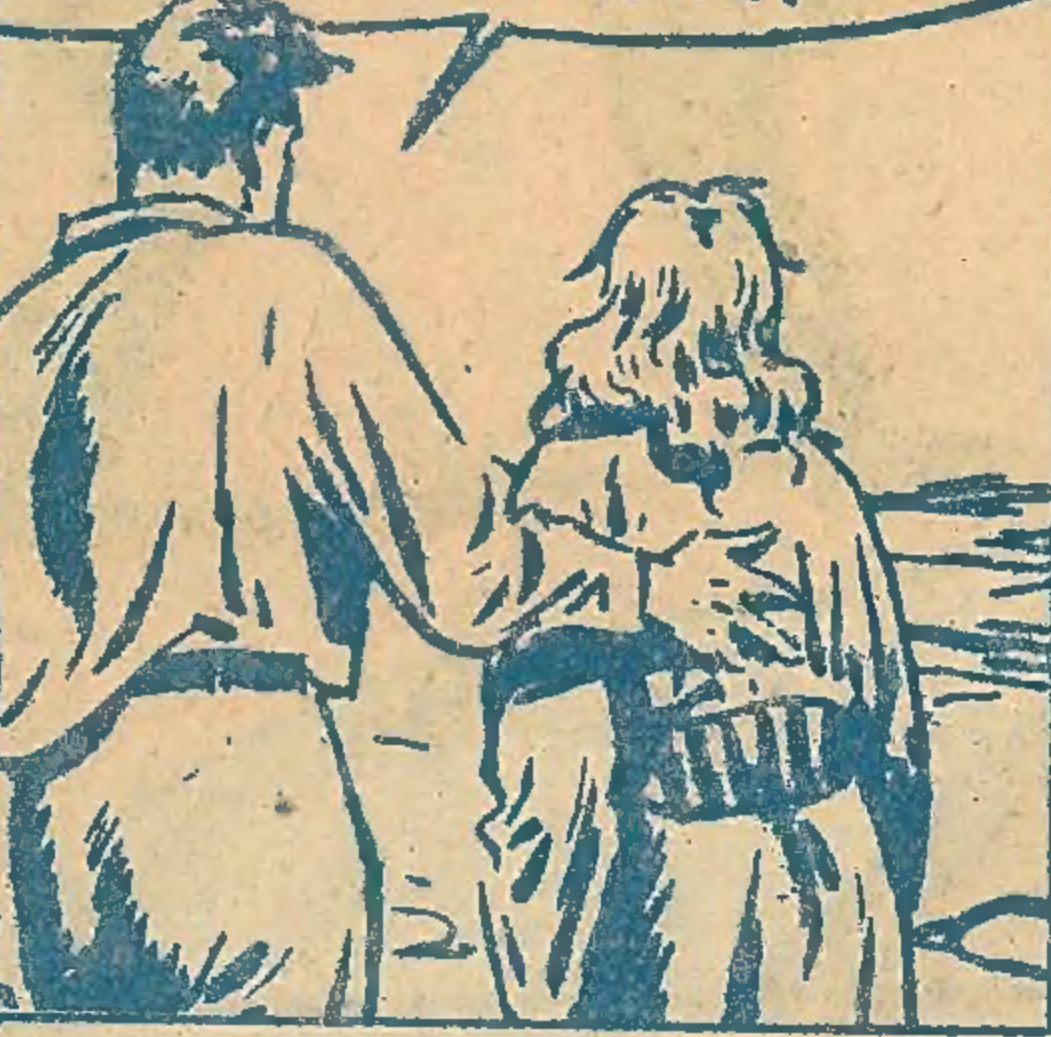
HEYHAT.. SU DEĞİL PETROLMÜS.. VİDALİSE HABER VER ZENGİN OLDU.

BİR DAMLA SU BULAMAZKEN BU ZENGİNLİK ALLAHIN BİZE BİR CİLVESİ..

DÖNELİM.. BELKİ ÖTEKİLER SU BULMUŞ LARDIR.

BULAMADI-
NIZ MI?

HAYIR.. FAKAT ÖLMEZ SAĞ KALIRSAK MİLYONER OLDUK

NE DİYOR SÜ ARARKEN SUN ALEN?

BİLA NA-
SILSIN

KIZ CEVAP VERECEĞİNE AĞLIYORDU
NEN VAR BİLA?

ROZİN NEREDE

DELİRDİ.. ORMANA KAÇTI..

KIZIM.. KIZIM.. BEN KIZIMI İSTERİM.

SAKİN OL.. GİDER ONU BULURUZ.. UZAKTA DEĞİLDİR

ZENGİNLİK TE PETROL DE YERİN DİBİNE BATSIN.. BEN SU İSTİYORUM SU ANLADINIZ MI?

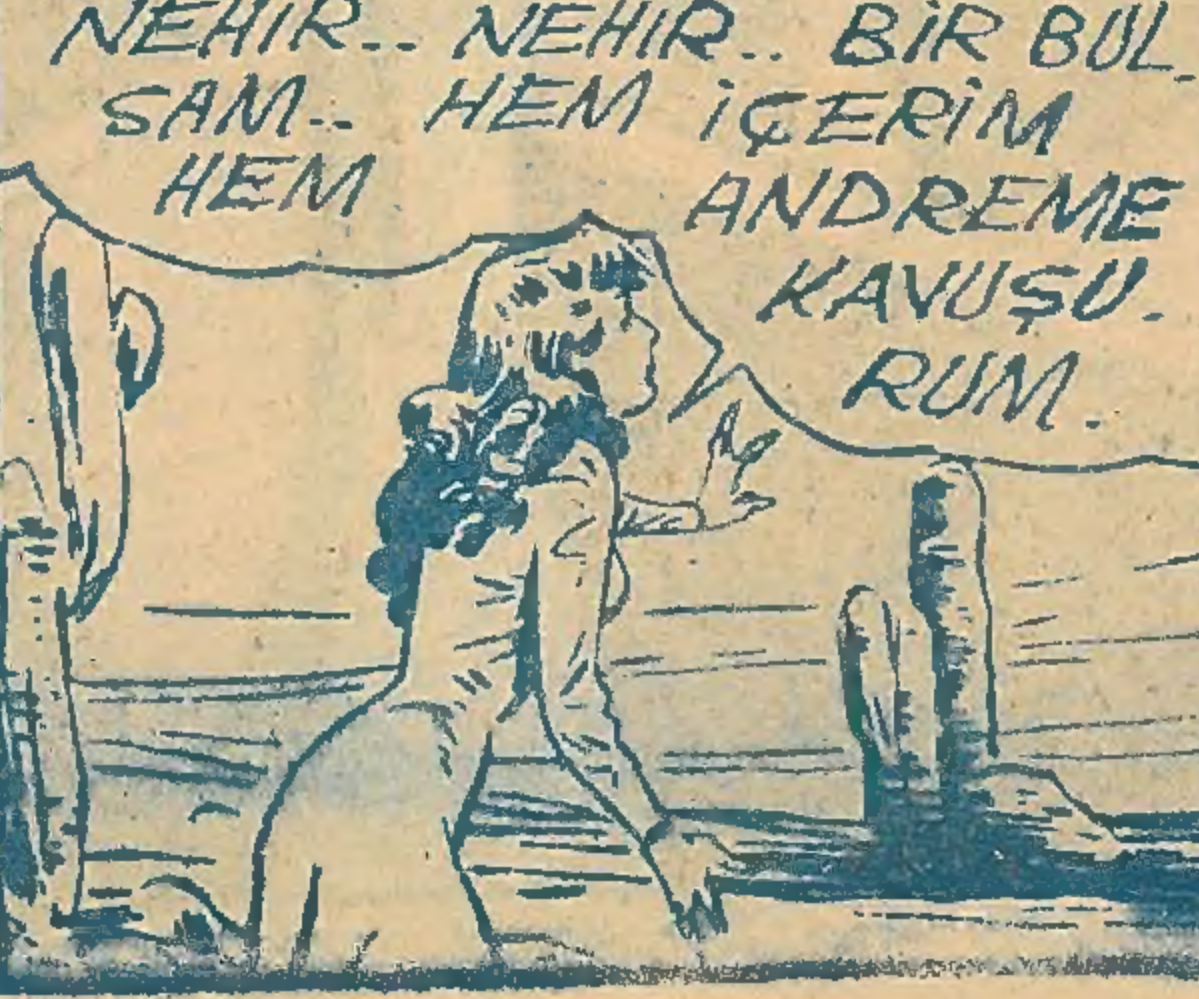
ELİMDE OLSA BULMAZ MIYDIN?

KAÇIN.. KAÇIN.. BURADA DURUP GEBERMEYİN..

KİMSENİN, ROZİNİN KAYMAĞINDAN HABERİ YOKTU.

NEHİR.. NEHİR.. BİR BULSAM.. HEM İÇERİM HEM ANDREME KAVUŞURUM.

ONU ARAYANLAR KIZI GÖRMEYEN YAKININDAN GEÇTİLER

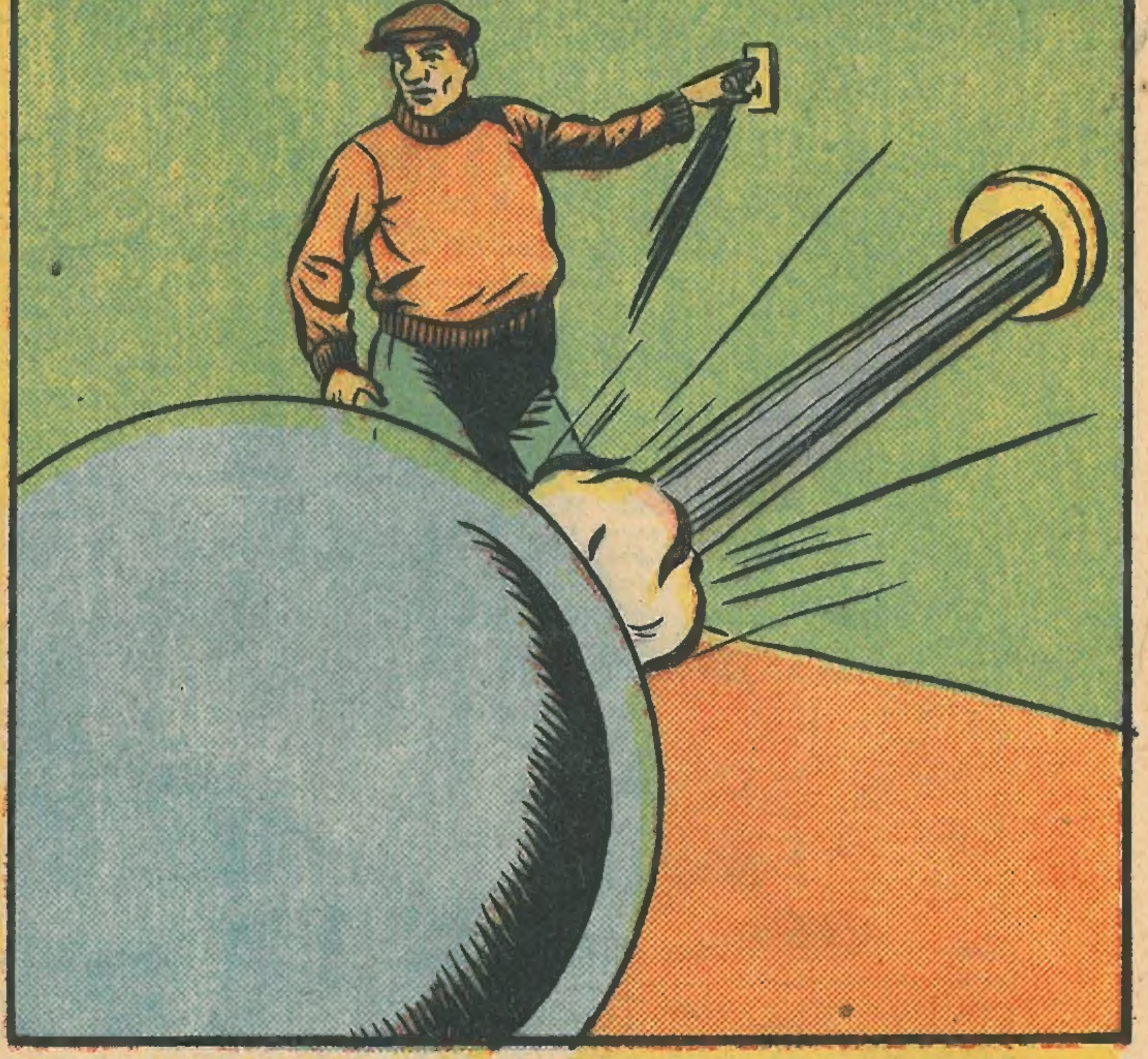
MANDRAKE

TEHLİKELER YOLUNDA MANDRAKE NARDA VE APTULLAH DEV GABINDA BİR TOP OYUNUNA KATILIYORLAR.

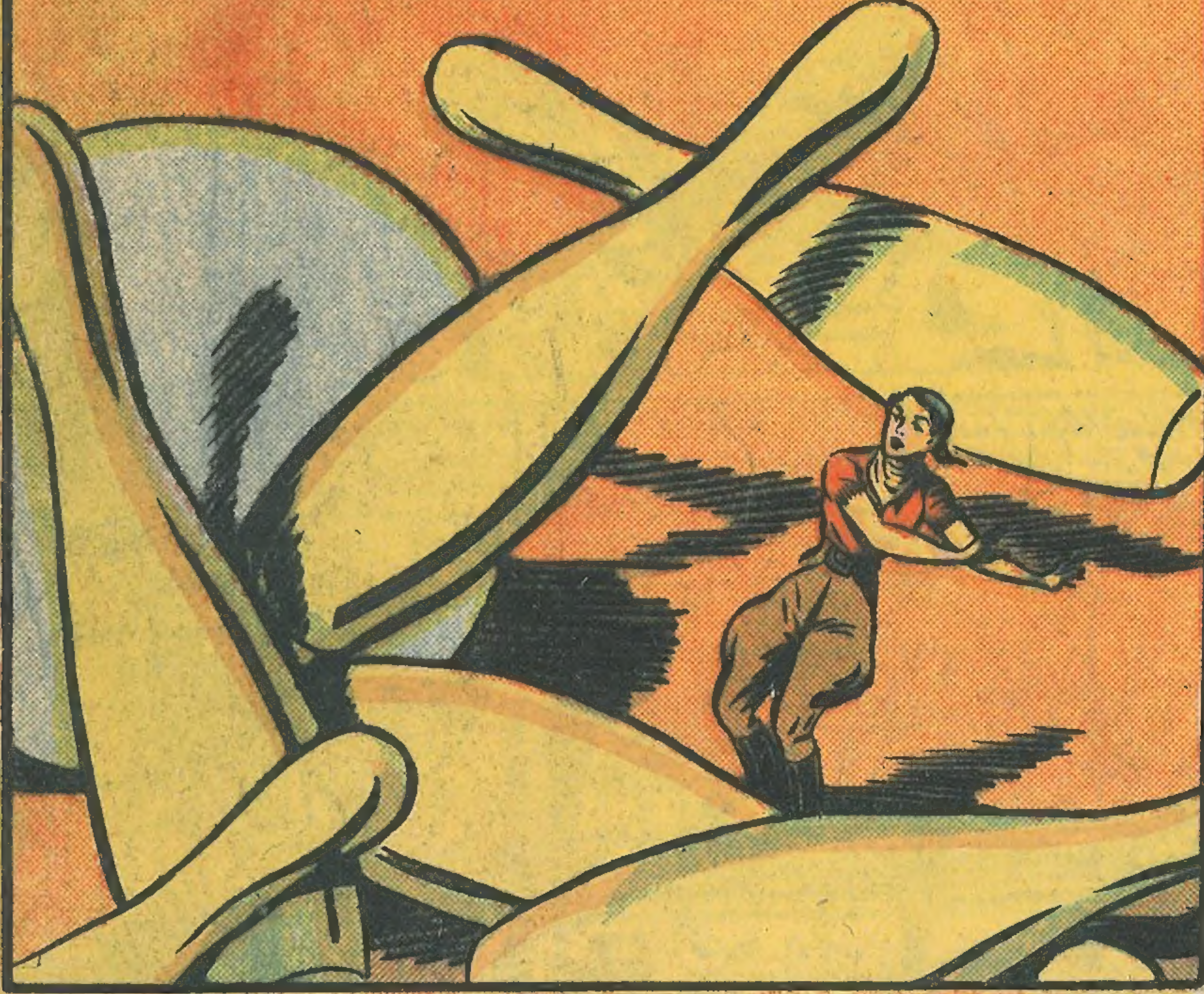
MANDRAKE KİMİLDANAMIYORUM

AYAKLARIMIZIN ALTINDAN ELEKTRİK CEREYANI GEÇİYOR.

"BÜYÜK OYUN" UN ACAYİP OYUNCUSU DÜĞMEYE BASIYOR VE SOPA KOCA TOPA VURUYOR.

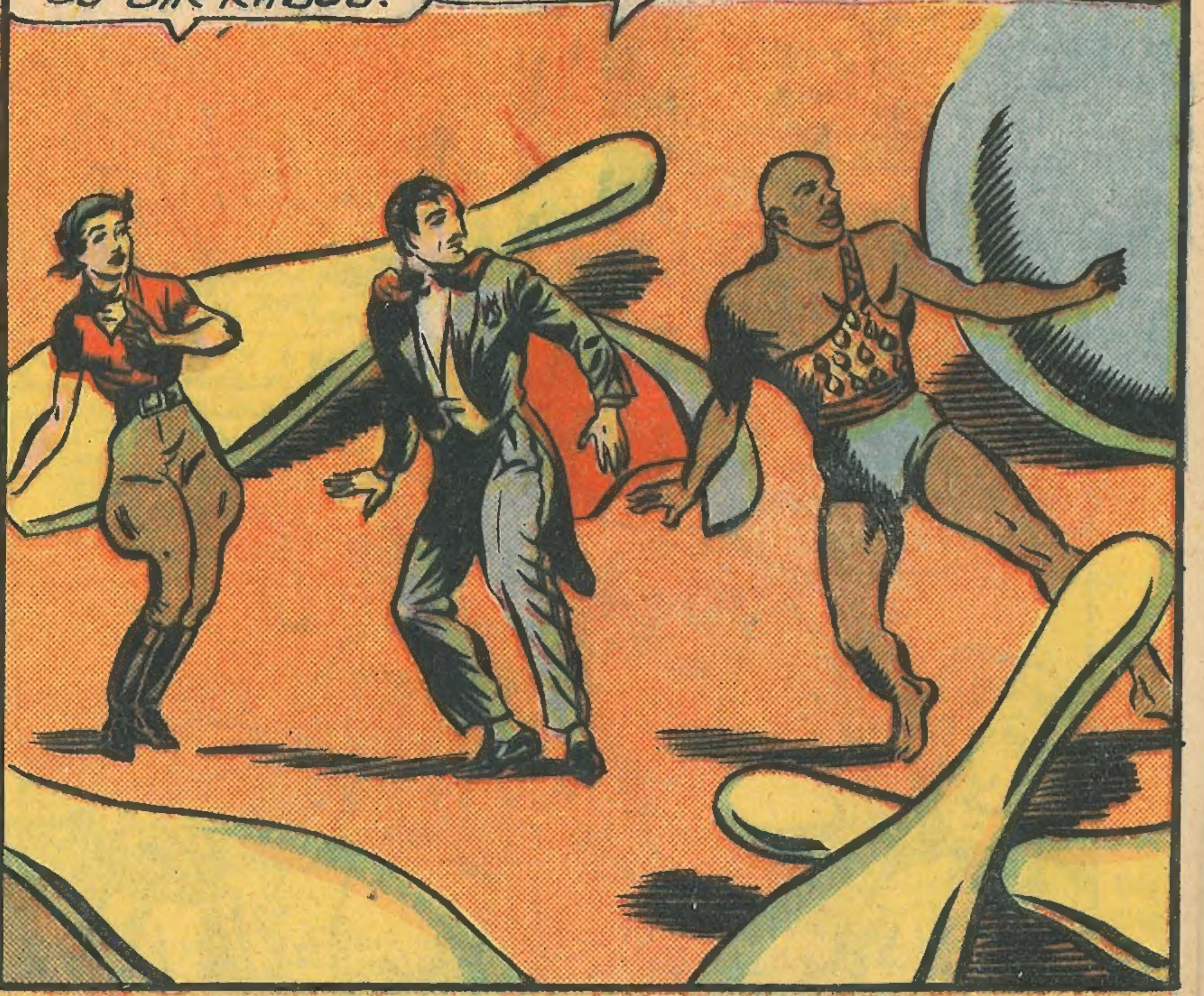

TOP YUVARLANIP GELİYOR VE KOCA LABUTLARI DEVİRİYOR.

MANDRAKE BU BİR KÂBÜĞÜ!

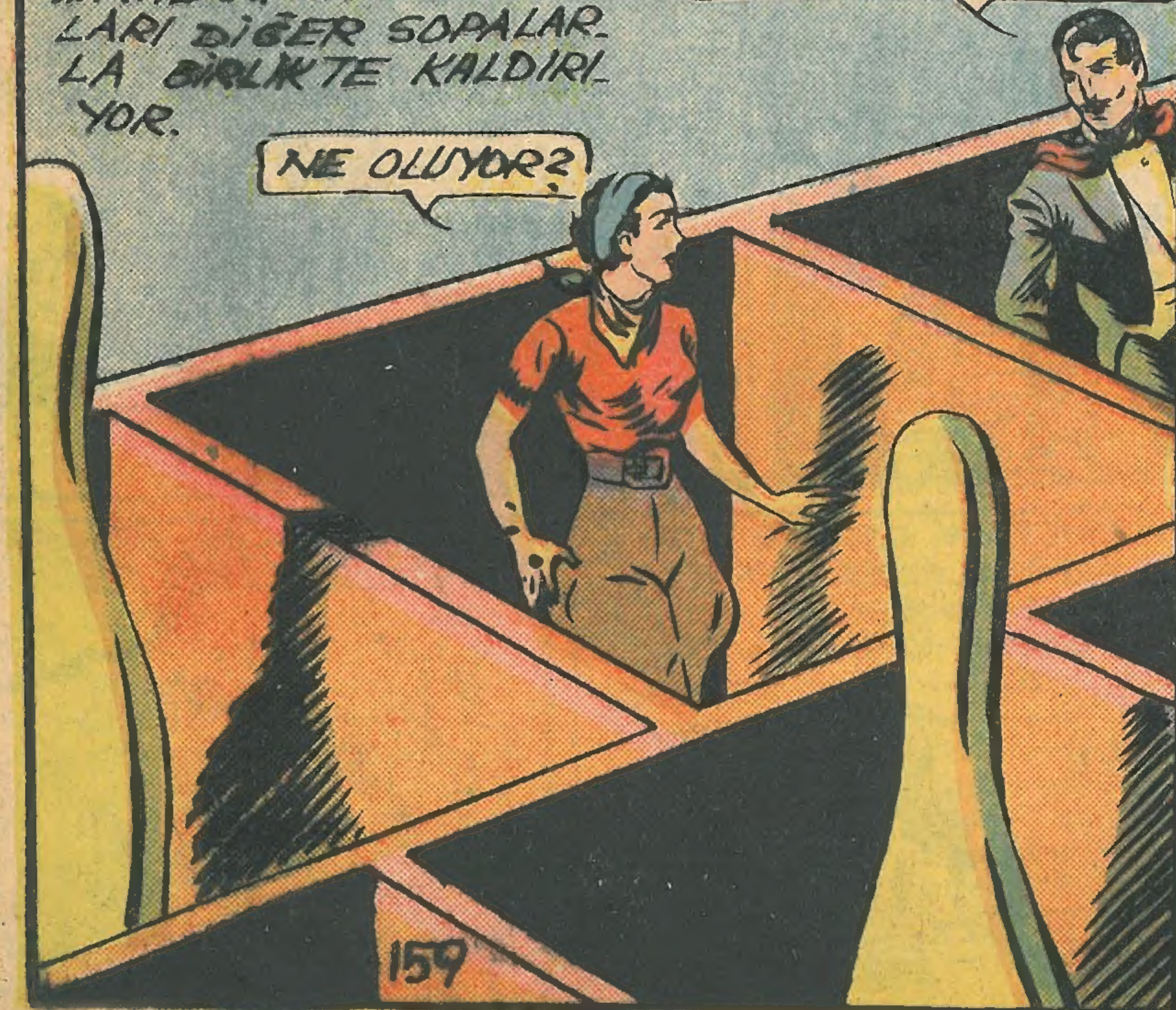
BİR TANE DAHA GELİYOR NEYSE KENARA GİTTİ

BULUNDUKLARI YER HAVALANIYOR VE ONLARI DİĞER SOPALARLA BİRLİKTE KALDIRIYOR.

NE OLUYOR?

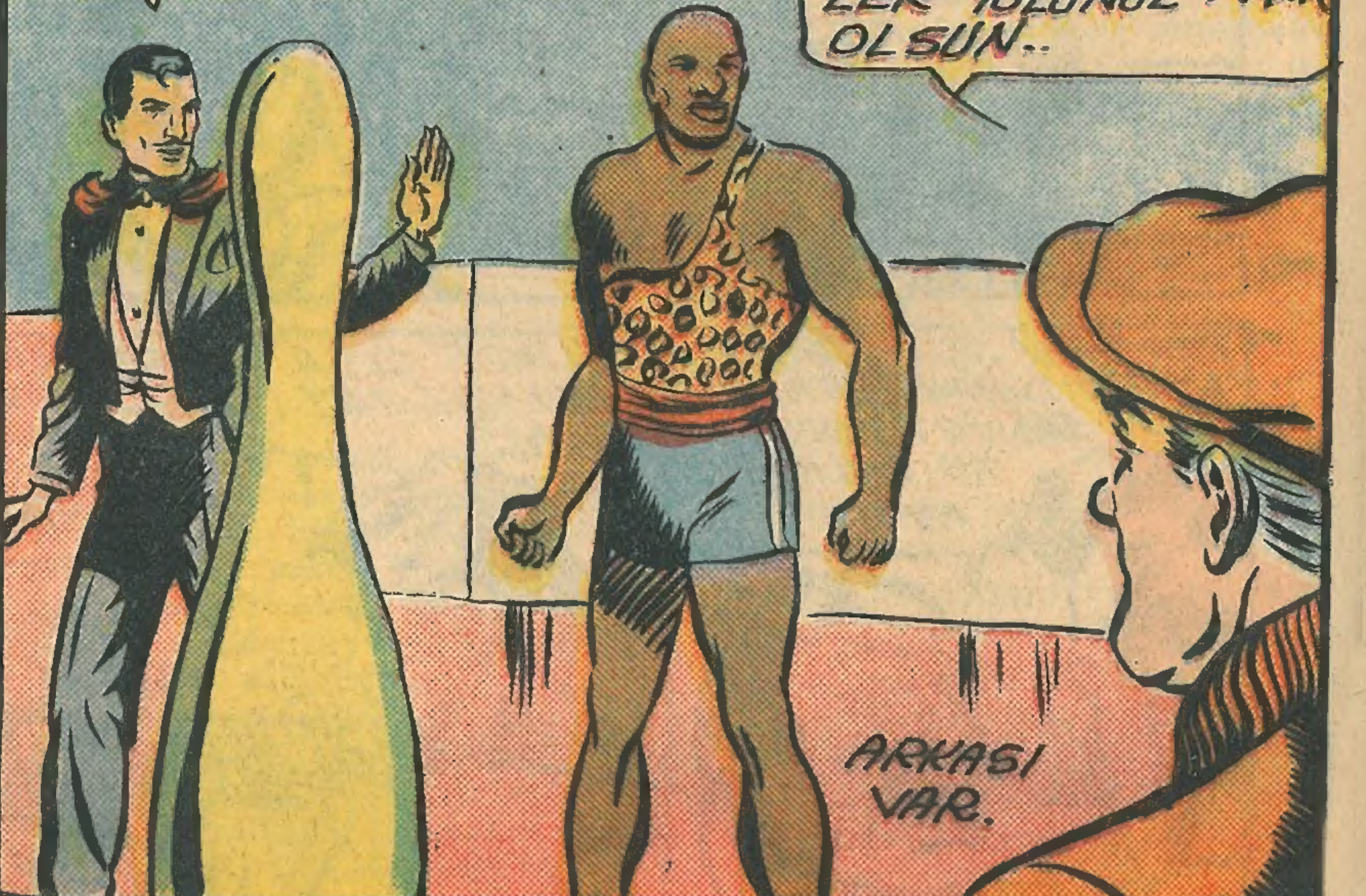
GALİBA YENİ BİR OYUNA BAŞLIYOR

FAKAT, GARİP OYUNCU ONLARLA OYNAMAK HEVESİNDEN VAZ GEÇMİŞ GİBİDİR..

YETER! O TOPLAR BİZE ÇARPARSA ÖLÜRÜZ..

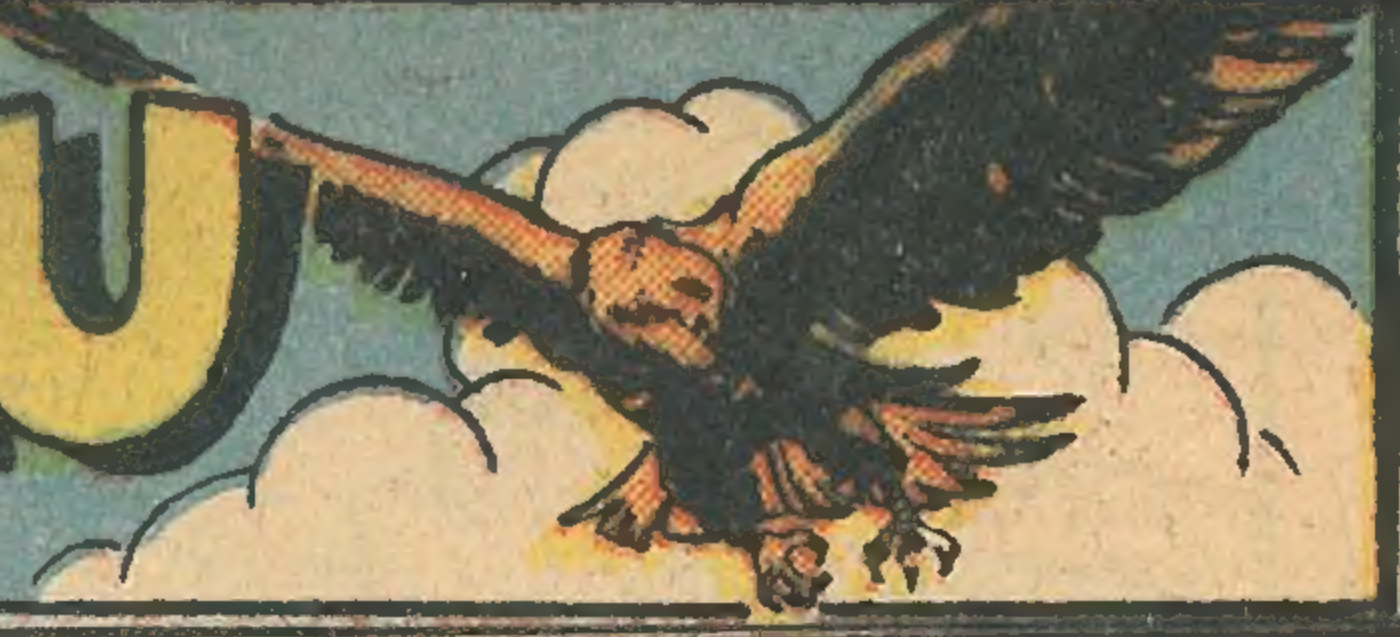
ZATEN! O TOPLARI SİZİ ÖLDÜRSÜN DİYE ATTIM. MAMAFİH SİZİ SERBEST BIRAKIYORUM. TEHLİKELER YOLUNUZ AÇIK OLSUN..

ARKASI VAR.

KARTALIN OĞLU

KAYA YUVARLANIRKEN ELMA-
SI DA BERABER UĞURUMA
YUVARLADI.

ELMAS AZ
SONRA KEN-
DİNE GELDİ.

İLK TECRÜ-
BEYİ ATLAT-
TIM. BAKALIM
ÖTEKİLER
NE GÖSTE-
RECEK..

TAM İLK LOKMAYI ISIRIRKEN

KARNİ
ACIKMIŞTI.
CEBİNDEN
EKMEĞİNİ
ÇIKARDI.
BÜYÜK BİR
İŞTİHAYLA
YEMEĞE
HAZIRLANDI.

KARŞISINDA AĞLIYAN İHTİYAR BİR KADIN BE-
LİRDİ.

NENE.. NE AĞLI-
YORSUN.?

İHTİYAR KADIN GÖZLERİNİ EKMEĞE DİKTİ.

BEN DE AÇIM AMA
AÇLIĞA DAYANIRIM.
DUR YARISINI SANA
VEREYİM..

TAM SOMUNU PARÇALIYACAĞI
SIRADA UTANDI, TAMAMINI İH-
TİYAR KADINA UZATTI.

TAM BU SIRADA
KADIN ELİNİ YÜZÜ-
NE GÖTÜRDÜ. YÜ-
ZÜNDEKİ MASKEYİ
ÇIKARDI. ARTINDAN
NEFİS BİR YÜZ ÇIK-
TI.

ELMAS HAYRETTE AZ KALSIN KÜÇÜK
DİLİNİ YUTACAKTI.

ADIMI BİLEN
EY GÜZEL..
SÖYLE SEN
KİMSİN?

BEN GENÇLİK'İM
DÖKÜLMESİNE MÂNİ OL-
DUĞUN GÖZYAŞLARI
SENİ HER TEHLİKEDEN
KORUYACAK..

KARTALIN OĞLU..
İYİL.. FAZİLET-
LERİN EN BÜYÜ-
GÜDÜR..

VE İKİ SİYAH PANTERLE KARŞILAŞTI.

ÜÇÜNCÜ TEHLİKE
EN SUNTURLUSU.

GENÇ KA-
DIN BUNLA-
RI SÖYLE-
DİKTEN
SONRA
BİR GÖL-
GE GİBİ
ÇEKİLİP
GİTTİ.
ELMAS
YOLUNA
DEVAM
ETTİ.

12/2

İKİ PANTER BİR DAĞ KEÇİSİNE SALDIRDILAR.

BENİ GÖRMEDİLER.
ŞU AĞACA TIRMA-
NIRSAM KURTU-
LURUM.

FAKAT
AĞACA
TIRMANA-
CAĞI ZA-
MAN
KEÇİYE
ACIDI
KILICINI
ÇEKİĞİ
GİBİ
PANTERE
SALDIRDI.

FAKAT PANTER BU!
ŞAKA DİNLER Mİ.. ALDI
BİZİM KABADAYIYI ALTINA..

BOĞUŞURLARKEN BİR KUYUNUN
AĞZINA GELDİLER. VE...
AZ SONRA İÇİNE DÜŞTÜLER.

PAN-
TER AZ
SONRA
BOĞULDU
GİTTİ.

ÜÇÜNCÜ TEHLİ-
KEYİ DE ATLAT-
TIK.. İYİ HOŞ AMA
BURADAN NASIL
ÇIKACAĞIM?

KUYUDAN
ÇIKMANIN İM-
KANI YOKTU.
DİBİNİ AYDINLI
GÖRDÜ. DALDI.

159/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemalettin Tuğcu

SAYI : 9

Olga üzüntü ile:

— Hayır, dedi. Yatıyor. Hasta olmasından korkuyorum. Titriyor. Örtülerinin altına girmiş. Katya yere diz çökmüş kendisini bekliyor.

Katya ihtiyar kadındı. İrenin haline bir mâna veremedim. Yemekten sonra herkesin uyuduğunu söyleyen Olga yine geldi:

— Kovma bana Yusuf,

Kendisini serinlemek istiyen bir tutuşmuş gibi kollarının arasına attı. Onun bu taşkınlığını reddettiğim zaman mutlaka dışarıda, kapalı kapının arkasında katılmaya kadar ağlıyordu.

Bu hastalık şeklinde bir sevgi, sönmeyen bir ateşti. Her defasında da:

— Sen kesecek bana Yusuf, di-yordu. Böyle tutacaksın bana. Keseceksin boğazımı. Akacak çok, çok kan. Bırakmayacaksın bana öldürsün Karadurmus.

Ve bol bol yaşlarla ağlıyor, sonra hayattan son nasibini almak ister gibi bütün gençliğinin kudretiyle bana dokanıyordu.

Bu kız, bu ihtiras gecelerinde bana İreni bile unutturuyor, beni bütün gece oyalıyor, sonra gün ısrken sessizce çekiliyor, uyuduğumu zannederek korka korka yüzümü öpüyor ve:

— Uyu Yusuf, diyordu. Uyu!.

VENEDİKLİ ŞÖVALYE

Nisanın onuncu gündüdü. So-kağa açılan büyük kapının vurulmasıyla dışarıya çıkmıştım. Kapıda at üzerinde yaşı kırka ya-kın, çok mutazzım tavırlı ve muhafız kıtalarının zabiti gibi gi-yinmiş birisi, bana yüksek sesle:

— Git Esaletli Prenses İren Paleoloğa söyle, Şövalye Berti-rand kendisi tarafından kabulünü rica ediyor.

Zabitin yanında on iki kadar atlı asker vardı. Prenses kendisini tanımadığı bu misafiri yarım saat beklettikten sonra hazırlanarak salona indi. Ben Şövalye Berti-randı salona götürdüm.

Şövalye çok solgun bir vaziyet-te bulunan Prensesin elini öptük-ten sonra İtalyanca olarak:

— Size mahrem ve gayet mü-him bir haber vermeğe geldim Prenses Paleoloğ, dedi.

İren bu adamın ne demek istediğini anladığı için:

— Yusuf benim esirimdir. Baş-ka hizmetçim yoktur. Esasen İtal-yanca bilmediğinden burada kal-ması bir mahzur teşkil etmez, dedi.

Şövalye gayet ciddi bir tavırla:

— Demek bir Türk esir var elinizde? dedi.

— Evet Şövalye. Türk olması kendisini istihdamıma bir mâni değildir. Sadakati denenmiş, iyi ruh sahibi bir insandır. Bhusus tamamiyle metruk bir halde bu-lunduğum için kendisine muhta-cım.

Şövalye sesini yükselterek:

— Asil Prenses, dedi. Bu yal-nızlığı çok geç haber aldığımı müteessifim. Sizi himaye için ko-nuğunuzu daimi ikametgâh olarak

intihabıma müsaade edeceğinizi sanıyorum.

— Himayeye muhtaç değilim Şövalye. Bütün Bizanslılar gibi ben de ancak Allah tarafımdan bir yardım ve ondan rahmet bekle-mekteyim.

— Beni bu kutsi vazifenin şe-refinden mahrum etmeyiniz.

— Burada İmparator Konstan-tinin müsaadesiyle yalnızca yaşa-maktayın. Karşımda hangi sıfat ve salâhiyetle bulunduğunuzu bil-miyorum. Beni yalnız bırakınız.

— Prenses İren. Size karşı bü-yük bir meftuniyet besliyen asil bir şövalyeye hakaret ediyorsunuz.

— Sizden beni yalnız bırakmanızı

zans düşecektir.

İren şiddetle haykırdı:

— Böyle bir âkibeti akı selim görse bile şu zavallı halkın ma-neviyatına muhafaza uğrunda sus-manız gerekir. Benimle meşgul o-lacağımıza şehri kurtarmağı düşü-nünüz. Hizmetinize ihtiyacım yok. İren yürüdü gitti.

Bir dakika olduğu yerde du-ran ve kızın arkasından bakan Şövalye geriye döndü. Kendisini kapıya kadar teşyi ettim. Atını önüne çekerken zabitlerden biri-sine:

— Bu iş gece halledilecektir Marko, dedi.

rica ettim. Eğer bunu imparatora söyleseydim bilâ tereddüt istediğimi yapacak kadar nazik oldu-ğunu gösterirdi.

Şövalye Bertirand kıpkırmızı olmuştu. Fakat yılmadı:

— Prenses İren Paleoloğ, dedi. Hayatınız tehlikededir. Bir iki gün içinde hareket edecek olan bir Venedik kalyonu ile sizi salimen Venediğe kadar götürüleceğim. O-rada, büyük amcanızdan size intikal etmiş bazı emlak bulunduğ-u bilirsiniz. Burada sefalet çek-meniz elbette doğru değil.

İren hayretle:

— Size bunu kim söyledi? dedi.

— Sizin gibi çok değerli bir Prensesin hayatı herkesi meşgul edebilir. Ayateodosyada sizin ne kadar fakir düşüğünüzü gördüm ve sizi kurtarmak şerefini sizden ricaya geldim.

— Bizansın ve Bizanslıların mukadderatıyla benimki ayrı de-ğildir Şövalye. Ben kaçmağı bir alçaklık telâkki ediyorum.

— Fakat, fakat Prenses, Bi-

Silâhlıktan ince uzun bir kılıç ala-rak Şövalyenin karşısına geçtim.

İtalyanca söylenilen bu söz ba-na İrenin zorla yerinden kopar-tılacağını anlattı. Tekrar salona çıkarak İrene duyduğumu söyle-dim.

— Yarabbi, dedi. Bizansa muha-fız olarak gelen bu adamlar şim-diden mi yağmaya başlıyorlar. Yusuf Bey, size vereceğim bir mektubu yerine kadar götürmenizi rica ederim.

İren saraya bir mektup yazdı. Bu mektubu ancak saray muha-fızı olan subayın kendisine vere-bildim. Zaten mühür mumiyle kapalı olan zarfın üzerindeki ad-rest ve İrenin adını duyar duymaz hürmetkâr bir vaziyet takınmıştı. Karmakarışık olan sokaklardan konağa döndüm. Herhangi bir taarruza karşı hazırlandım.

O gece, her gece olduğu gibi savaş biraz tavsamıştı. Fakat kim-sede uyku yoktu. Toplar gök gibi gürültüyor, yakınlarda yıkılan

bürçlerin acıklı gürültüleri her-kesin yüreklerini titretiyordu.

Gece yarısına yakındı. Konağın kapısı vuruldu. Uyuyan İren de bunu duymuştu. Bana İmparator-dan muhafız geldiğini ve kapıyı açmamı söyledi.

Gidip kapıyı açtım. Fakat a-çar açmaz içeriye beş altı kişi birden daldı. Bir iki hançer üze-rime doğru kalktı. Kapıyı örterek sokakla ilgiyi kestiler. Artık yük-sek duvarların arasındaki konak-ta ve bahçede olanlar olacaktı. Tel gömleğim hançerlerden birisi-nin inmesine iyi karşı gelmişti. Fırlayıp geriye kaçtım. Karanlık bahçede beni iki kişi kovaladı. Bu sırada diğerleri büyük kapıyı açarak ilk kata girmişlerdi.

Dolambağlı yolları bilmedikleri için ellerine geçen mumları yakı-yor ve her bölmeyi ayrı arıyor-lardı.

Onlardan daha önce, hizmetçi-lerin merdivenlerinden harem kıs-mına girdim. Ben divan salonu-nun kapısına geldiğim zaman Şö-valye İrenin karşısındaydı. Ona:

— Sizi Bizansta mahvolmağa bırakmayacağım. Lütfen benimle birlikte geliniz. Şimdi Venedik gemisine gideceğiz, dedi.

İren nefretle haykırdı:

— Asla gitmiyeceğim. Gece ya-rısı konağımıza taarruz ettiğiniz için İmparator sizi lâıyk oldu-ğunuz cezaya çarpacaktır.

Şövalye haykırdı:

— Lütfen beni takip ediniz. Aksi takdirde sizi cebren götürce-ğim.

— Bana cebretmeğe hakkınız yok Şövalye.

Şövalye yürüdü. İren ancak sa-lonun arka kapısından kaçacak vakit bulabildi ve beni görünce yeisle haykırdı:

— Yusuf, Yusuf!.

Ne demek istediğini bilmiyo-rum. Zaten bunu düşünecek halde değildim. Silâhlıktan aldığım ince ve uzun bir kılıcı çekerek kapıya koştum ve:

— Burada İmparator Konstan-tin Dragazesin himayesindeki Prenses İren Paleoloğu müdafaa etmek mecburiyetindeyim şövalye. Bizans için çok kıymetli bir yar-dımınız olabilecektir. Bu sırada sizi müdafaa hattında zannediyor-lar. Gidiniz. Aksi takdirde çarpı-sacaksınız.

Beni öldürdüklerini sanıyor-lardı. Karşımda Şövalye, Marko dediği zabıt ve dört zırhlı asker vardı. Şövalye dişlerini sıkarak:

— Köpek Türk, dedi. Seni kendi elimle şışliyeceğim.

Kapının gerçevesinden biraz geriye çekilmiştim. İren arkam-dan haykırdı:

— Şövalye, evimden çıkınız.

Olga haykırarak ağlıyordu.

Şövalye hücum etti. Fakat ilk hamlesinde elindeki kılıcını çe-kerek fırlattım. Kılıç sert bir vın-lama ile duvarlara kadar girerek çarptı ve yere düştü. Kendi hızıyla yere kapanmış olan sahibini isteseydim hemen vurabilir-dim. Fakat:

— Ayağa kalkınız ve kendinize bir başka kılıç tedarik ediniz Şö-valye, dedim.

Venedikli silâhsör delilere dön-müştü.

— Köpek, köpek, diye inledi.

— Köpek dediğiniz bir insanın karşısında niçin yere kapanıyor-sunuz, dedim.

Şövalye Markonun elinden kılıcını almıştı.

Bir iki defa silâh çarpışı yap-tık. Dişlerini sıkarak:

— Sizi yaralamaktan korkuyo-rum, dedim. İmparatora lâzım-sınız.

(Arkası 14. sayfada)

TANIDIM... ATMACA
REİS GÜVERTEDE
DURUYOR.

NE YAPALIM EFEN.
DİM? O DÖRT BAL.
DIRI ÇIPLAĞIN
HÜCUMUNU MU
BEKLEYELİM?

BEKLEYELİM
BAKALIM
LOSTROMO..

FAKAT BÖYLE
BEKLERSEK HE-
PİMİZİ KILIÇTAN
GEÇİRİRLER

HİÇ TAHMİN
ETMİYD-
RUM...

96

ADALAR KRALİÇESİ

İKİ GE-
Mİ BİRBİRİNE YANAŞTI.
O GEMİYE İLK DEFA
AYAĞIMI BEN ATA-
CAĞIM..

SİZİ BU ŞEREF-
TEN KİMSE MAH-
RUM ETMEK İS-
TEMEZ SANIRIM

REİS SİZİ TEK-
RAR GÖRMEK
NE BAHTİYARLIK...

REİS SESİNİ DEĞİŞTİRMEĞE
ÇALIŞTI.

SENİ KÜSTAH
SENİ... YAPTIĞIN
FENALIKLARIN
CEZASINI ÇEKE-
CEKSİN..

HAKKI-
NIZ VAR
BENİ
CEZALAN
DIRMALI..
SİNİZ...

NE OLUYOR?
O DELİKANLI KILIÇINI DE-
NİZE ATTİ. SAHİDEN
BU ATMACA REİS BİR
SİHİRBAZ MI YOKSA?

JOFRE
ŞİMDİ HEM
BİR BANYO
YAP HEM KILIÇINI
AL DENİZDEN..

GONTRANO DA İSKELENİN ÜZE-
RİNE FIRLADI.

ATMACA
REİS...

MAJESTE...
BENİMLE VURU-
ŞUR GİBİ YAPIN
VE HATTA BU
ADAMLARA MAG-
LUP OLMUS GÖ-
RÜNÜN. DENİZLE-
Rİ BİR KORSAN
DAN KURTAR-
CAĞIM

GONTRANO VARGO'YU VE ÖTEKİ
ADAMLARI ÇAĞIRDI
DERHAL TESLİM BU DÖRT
OLACAK ŞEKİLDE BALDIRI ÇİP-
VURUŞMAĞA BAŞLAYIN...

SİZ İTAAT E-
DİN HERŞEY
YOLUNA GİRE-
CEK...

EYET.. İYİ
BİR KEŞİF
İLE BİTE-
CEK..

ATMACA REİS GONTRANO'NUN
ADAMLARINA DÖNDÜ
KORSANLARIN HEPSİ BU
GEMİYE GEÇİNCE BİR
TOP ATAR VE ÖTEKİ
GEMİYİ BATIRIRSA..
NİZ. ZATEN SU ÜSTÜN
DE GÜÇ DURUYOR..

159

ARKASI

Allahın bir belası F. Demiray

Daireye ilk defa geliyordu. Odacı kendisine muhasebenin yerini gösterince hemen içeriye girmişti. Yırtık, yırtık, beş, elli yaşlarında bir adam, öksürerek burnunu çekerek geldi. Genç memuru görünce:

— Hoş geldin delikanlı, dedi.
— Hoş bulduk efendim.
— Vilâyetten geliyorsunuz sanırım. Adınız da Necmi?
— Evet efendim.
— Sizin yeriniz şu, köşedeki masadır.

Zaten odada iki masa ile bir dektilo yeriyordu. Yaşlı memur pencerenin önünde oturuyordu. Delikanlı çantasını kendisine ait masanın üzerine koyup acemi acemi otururken:

— Siz zavallı Hüsametinin yerine geldiniz, dedi. Yeri iki aydır boş. Benim tam on sekiz senelik kalem arkadaşımı. Bu daireye, hattâ bu odaya beraber gelmiştik. Hey gidi Hüsamet'in hey. Ben bu günleri de mi görecektim.

Yeni memur sıklıdı. Yüzü kırdı:

— Zannedersem benim bunda bir suçum yok efendim, dedi.

Eski memur telâşlandı:
— Hayır, hayır, öyle demedim. Ben arkadaşına hayıflanıyorum.

Zaten siz gelmeseydiniz bir başkası gelecekti. Devletin masası boş kalır mı? İş görülecek. Eee, hoş geldiniz kardeşim. Biz ne de olsa buranın eskisiyiz. Girdisini, çıktısını, arkadaşların huyunu, suyunu biliriz. Zaten her dairenin bir hususiyeti vardır. İnsan ilk anlarda yadırgar. Ben buraya oldukça korkmıyorum. Siz genç memurlar işi derhal kavrayınız. Benim de mingayrı had-din hizmetim dokunur. Ne yaparsın, memuriyet bu. Birbirimize dayanıp yaşayacağız. Bugün misafirimin sayı-lırsınız, kahve mi, çay mı?

— Aman efendim, rica ederim.
— Yooo, kırmayın beni. Ahmet ağa, baksana bana. Bize iki kahve söyle.

İhtiyar memur oturduğu yerden biraz kımlıdırak uzandı, sigara ikram etti. Genç memur aldı:

— Sizin arkadaşına ne oldu efendim. Başka yere mi tâyin ettiler?

Yaşlısı içini çekti:

— Hayır, dedi. Başına bir belâ geldi. Zavallı Hüsamet'in. İşinin ehli, çalışkan, arkadaş canlısı bir zattı. Kim derdi ki böyle bir akibete uğrayacak.

Genç memura merak olmuştu. Yine sordu:

— Bir belâ geldi buyurmuştu-nuz. Nasıl oldu efendim?

İhtiyar memur:

— Ben de önceleri farketme-miştim, dedi. Beş vakit namazında bir adamdı. Akşama kadar çalışır, akşam olunca Balıkpazarına uğrar, evinin nevaiesini düzer, besmelesiz kapı eşiği atlamazdı. Baktım işler yavaş yavaş değişiyor. Adamcağız günden güne sararıyor, soluyor, öksürüyor, namaz, niyaz hak getire. Derken çenesinin ucunda bıraktığı sakalı da kesti. Daha sonra ağarmış bıyıklarını, saçlarını boyat-mağa başladı. Gitgide kendisine çe-tli düzen veriyor, üstelik Balıkpa-

rı meyhanelerinde sık sık görülüyordu. Hacı hanım, derdik. Bir kırıcı vardı. O da şaşkına dönmüş-tü. Bir iki defa bana sordu. Ne bi-leyim. Ne zaman sordumsa başını iğdi, içini çekti, mezar taşı gibi sus-tu adam.

Genç memur:
— Çok garip, dedi.

İhtiyar memur:
— Garip değil, pek acı, dedi.

Ne olduğunu pek anlıyamıyorduk. Sakalını tekrar uzattı. Saçları, bı-yıkları yeniden ağardı, yeniden ken-disini namaza, niyaza vurdu. Fakat

bir türlü eski Hüsamet'in olamıyor-du. Neyi nereye koyduğunu bile-miyor, iş adamlarının karşısında aptallaşıyor, iki satır yazı yazamı-yordu. Eeee, ne kadar emektar ol-sa daire işi bu. İnsanı tutarlar mı? Arkadaş hatırı diye ne kadar çalış-ıp onun işlerini üstüne aldım sa yine olmadı. Nihayet müfettişler de geldi. "Siz pek yorgunsunuz, dedi-ler. Sizi emekliye ayıralım." Bir ra-por, bir daha, adamcağız apar to-par evine yollandı. İşte o gün, bu gündür masası boş duruyor.

Genç memur:
— Pek yaşlı olmalı, dedi.

İhtiyar:
— Hayır, dedi. O da benim ka-dardı.

— Öyleyse hastalandı?

— Hastalanmadı, Allahın bir

belâsına çattı. O dürüst adam, o dindar adam, o çalışkan adam tepe taklak oldu işte. Son zamanlarda yüzünü pencereye döner, yaşlarını içine işleterek ağlardı. Üstüne çö-ken uyusuklukla kendisinden ge-çerdi. Sonradan öğrendiğime göre tekaütlüğünü de kendisi istemiş. Bu-rada duramayacağını, yapamıyaca- (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

56

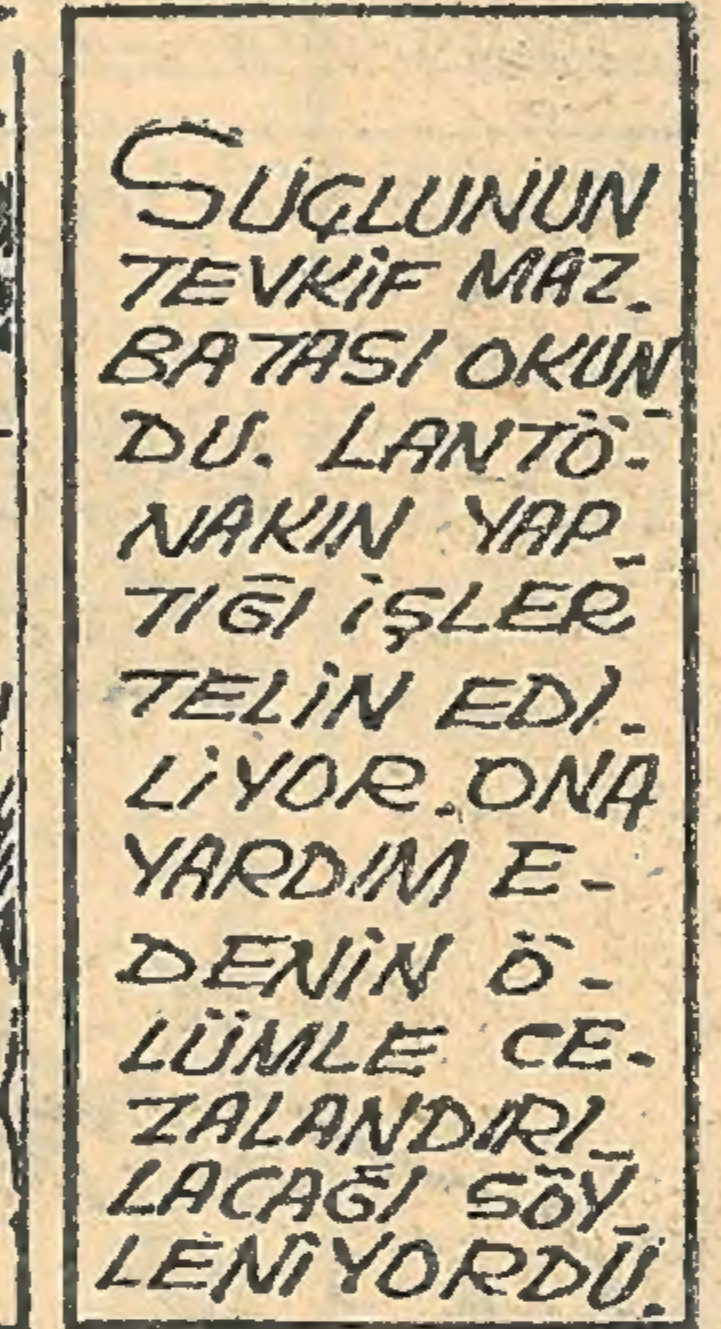
MÜDAFAANIZ İÇİN SÖYLİYECERLERİNİZ BU KADAR MI?

BEN KÜÇÜK LERİME İN-SANLIK ÖRNE-Ğİ OLMAK İS-TEDİM. SİZ VAZİ-FENİZİ YA-PINIZ..

NE DEMEK İS-TİYORSUNUZ?

ÖLÜMÜMÜ.. VERECE-ĞİNİZ BU KARAR YE-RİNDE

SUĞLUNUN TEVKİF MAZ-BATASI OKUN-DU. LANTÖ-NAKIN YAP-TIĞI İŞLER TELİN EDİ-LİYOR. ONA YARDIM E-DENİN Ö-LÜMLE CE-ZALANDIRIL-LACAĞI SÖY-LENİYORDU.

SÖZ HÂKİMİNDİR.. GEŞAN KALK FIKRİNİ SÖYLE

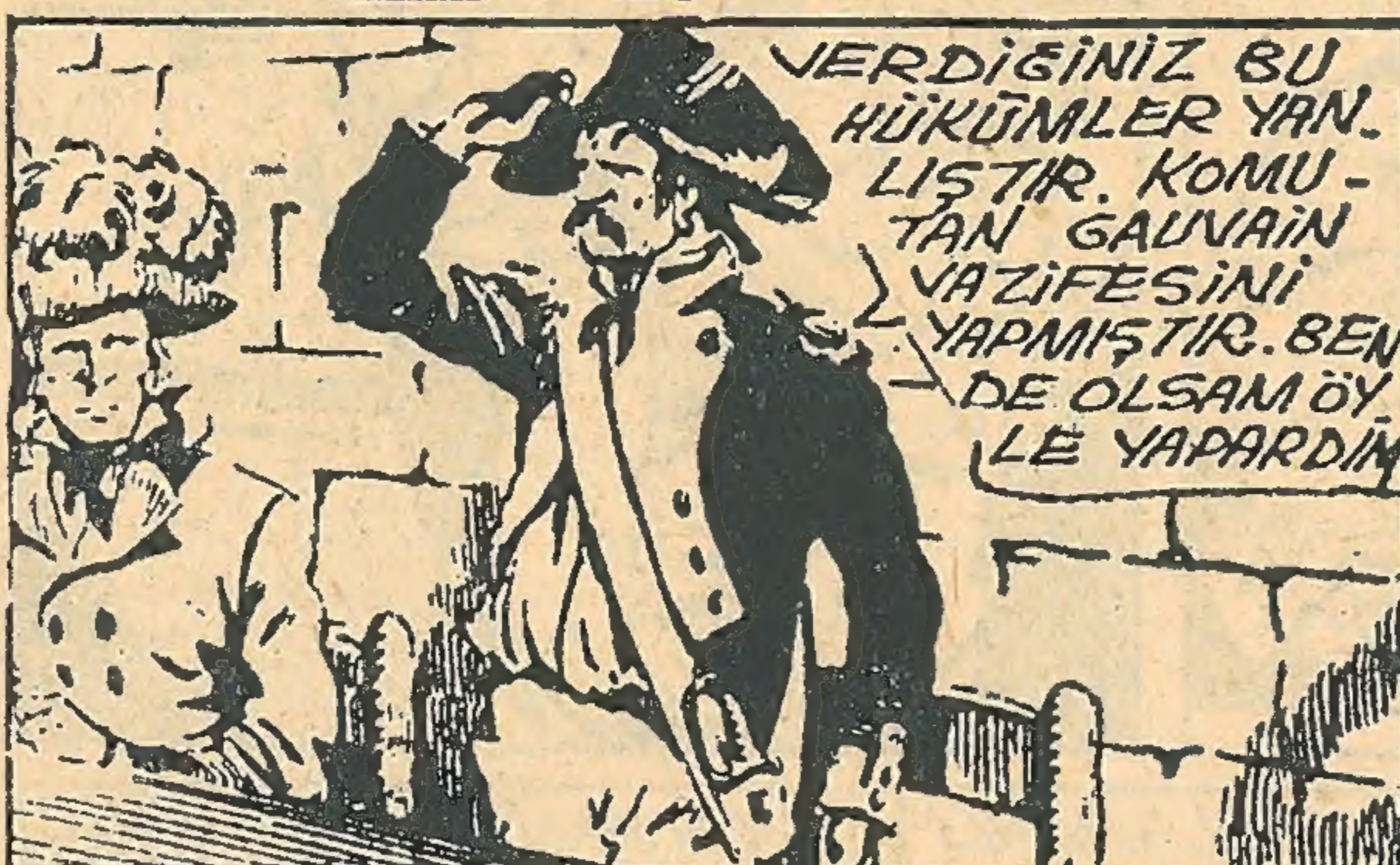

BENCE KANUN KANUNDUR.. İSTİSNA.. SI OL-MAZ. GAU-VAIN'İ ÖLDÜR-MELİYİZ

AFERİN GEŞAN.. VAZİFENİ YAPTIN SENİ TEBRİK EDE-RİM

SIRA ÇAVUŞ RADUP TA...

VERDİĞİNİZ BU HÜKÜMLER YAN-LIŞTIR. KOMU-TAN GAUVAIN VAZİFESİNİ YAPMIŞTIR. BEN DE OLSAM ÖY-LE YAPARDIM

ÇAVUŞ UZUN ZA-MAN KONUŞ-TU. KOMU-TANI GAU-VAIN'İ MÜDAFAA ETTİ VE BERAAT ETTİRİL-MESİNİ İSTEDİ..

DEMOK BERAATINI İSTİYORSUNUZ?

GENERAL LİGE TER-FİNİ İST-YORUM

HARP MECLİSİNDE SÖZ SAHİBİ OLAN ÇAVUŞ RADUP AYAGA KALK-TI SERT BİR SELAM ÇAKTI.

YAZ KÂTİP.. ÇAVUŞ RA-DUP MAZNUNUN BE-RAATINI İSTEMİŞ-TİR.

MAZNUN GAUVAIN.. KA-RARI DUYDUN. HARP MECLİSİMİZ SİZİ BİRE KARŞI İKİ REYLE.. DAMA KARAR VERDİ.

SİMURDENE SIRA GELMİŞTİ. KALKTI ŞAPKASI-NI ÇIKARDI. YÜZÜNDE HİÇBİR HEYECAN İFA-DESİ OKUNMUYORDU. — ARKASI VAR

Marko da bir başka kılıç alarak:

— Artık yetişir, dedi.
Karşımdaki iki kılıç beni korkutamazdı. Çünkü dar sahada vuruşmak zorundaydılar. Şövalye:

— Ah alçak köpek, dedi.
Yavaş yavaş bu hakaretleri de kendinden geçiriyordu. Dillerimi sıkarak:

— Artık hakaretlerinize tahammül edemem, dedim. İşte iade diyorum.

Kılıcın ince ucuyla yüzüne vurdum. Şövalye şiddetle geriye atıldı ve:

— Öldürün, öldürün köpek diye emirler verdi.

Dört askerden üçü atıldı. Arkamda İrenin elinde bir kılıçla çerle bir heykel gibi durduğunu görüyordum. Olga ikinci kat pencerelelerinden acı acı haykırarak istimdat ediyordu. (Arkası v

KAPIDAKİ ESRAR

(3. sayfadın devam)

açılmış duruyordu. Kendimi heş dışarıya attım ve karanlığa kaptım...

Ertesi gün rejisör Ben Roberts başımdan geçen korkunç hadise anlattım. Evet, hadise korkunç ama yaşıyan için. Dinliyen bir bukadar hayretini mucip olacak şey değildi! Halbuki Roberts'in zünde büyük bir hayret ifadesi lirmişti.

— "Hikâyeme neden okuştun?" diye sordum.

— "Nasıl şaşmıyayım?" cevap verdi. "Bu benim Tia Juana kaçınıcı gelişim. Petrone meyhanesini gayet iyi bilirim. fağını da kaç defa gördüm arka kapısı yoktur!"

Bu sefer hayret etmek bana gelmişti. Mutfağın arkası nasıl oluyabilirdi? Onu ben di gözlerimle görmüş değil miy Siyah, demir bir kapı. Oradan layıp çıkmış değil miydin? (duyduğum kurtuluş sevinci kalbimdeydi ve kendi kaçışımı gârını hâlâ yanaklarımda seririn hissediyordum. Beu Roberts halde yanılıyordu.

Maamafih o da benim yâğımın aynı derecede emindim için 25 dolara bahse girdim mizi gücümüzü bırakıp otom bindik Petrone'nin meyhanesine gittik.

İşte düşündükçe hâlâ tüpürperten, beni çılgına çeviren budur. Zira Robert bahsi lirmişti! Tia Juana'ya gidecek o nuz Petrone'nin meyhanesine yın ve mutfağa bir girip bakın fağın arkasındaki sokağa açıl bir kapısı ne de bir penceresi

ALLAHIN BELÂSİ

(13. sayfadın devam)

ğini anlamış. Bütün keş madansa.

Genç memur:

— Adamcağızı bu hale nasıl bir belâydı, diye sordu İhtiyar memur:

— Şimdi gözünle gördü dedi.

Hemen aynı zamanda şakrak, nazlı, oynak bir seadü. Kapı açıldı. İçeriye bebüzel bir daktilo girdi. İhtiyar onun verdiği selâmı sonra:

— İşte Necmi bey dedi. Allah böyle belâlar zayıf, metaneti eksik olan larm.

KORSANLAR KRALI

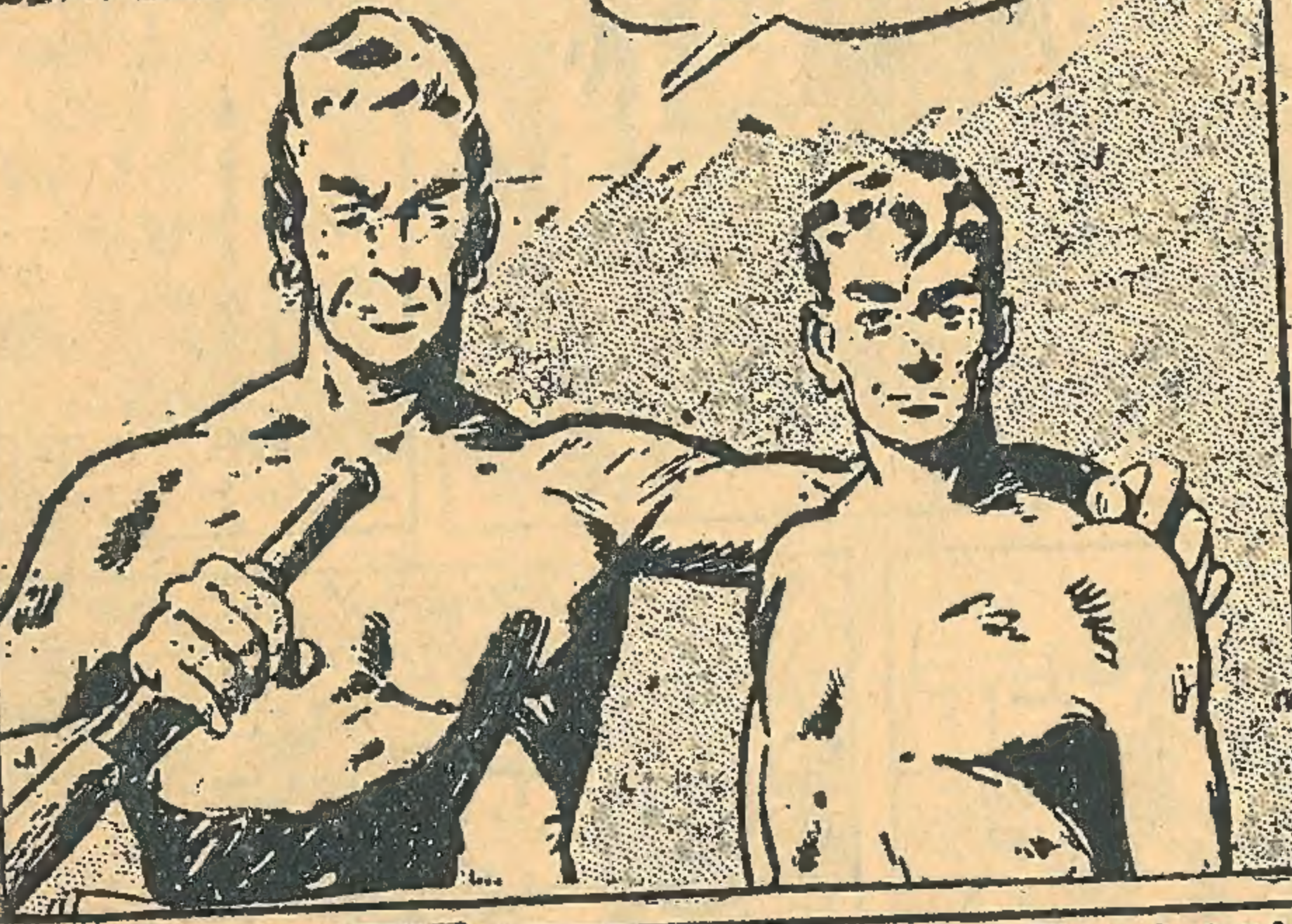
No:10

KORSANLAR KRALI BERİ DÜRBÜNLE UZUN ZAMAN BAKTI. SONRA GARİP BİR GÜLÜMSEMEYLE...

BERİ YANDAN HOLLANDA GEMİLERİ GELİYOR ASLANIM...

İÇİNİZDE O STANDILARIN DİLİNDEN ANLIYAN KİMSE VAR MI

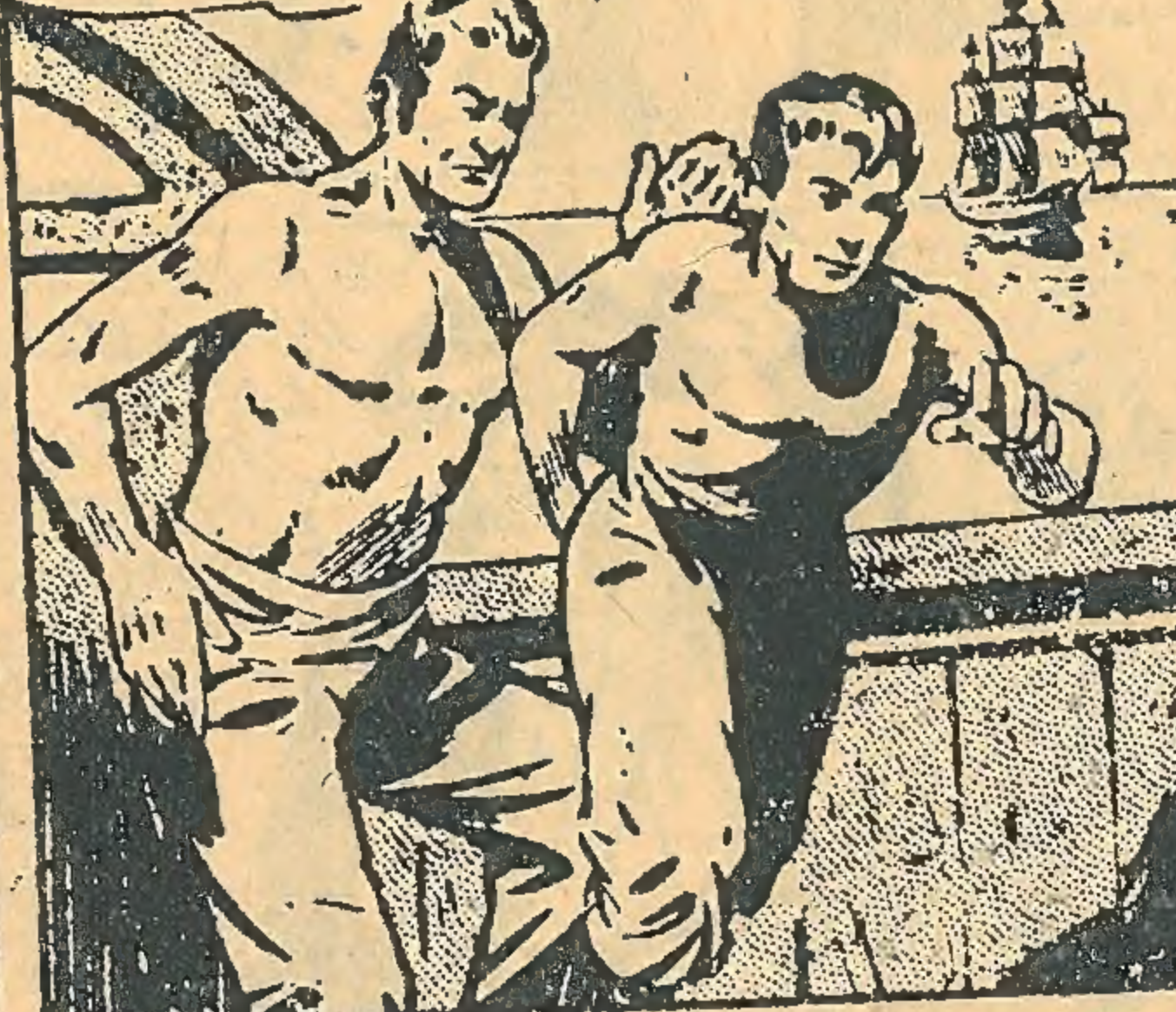
MAEL HÂLÂ BİR ŞEY ANLAMIYORDU.

NEREDEN ÇIKTI BU DA BÖYLE

KORMORAN İNGİLİZ GEMİSİ KİNG RİŞARİ BÜTÜN YÜKÜYLE KAÇIRDI. YOLDA HOLLANDA GEMİLERİNE RAĞİ NE RAĞİTLEDİ

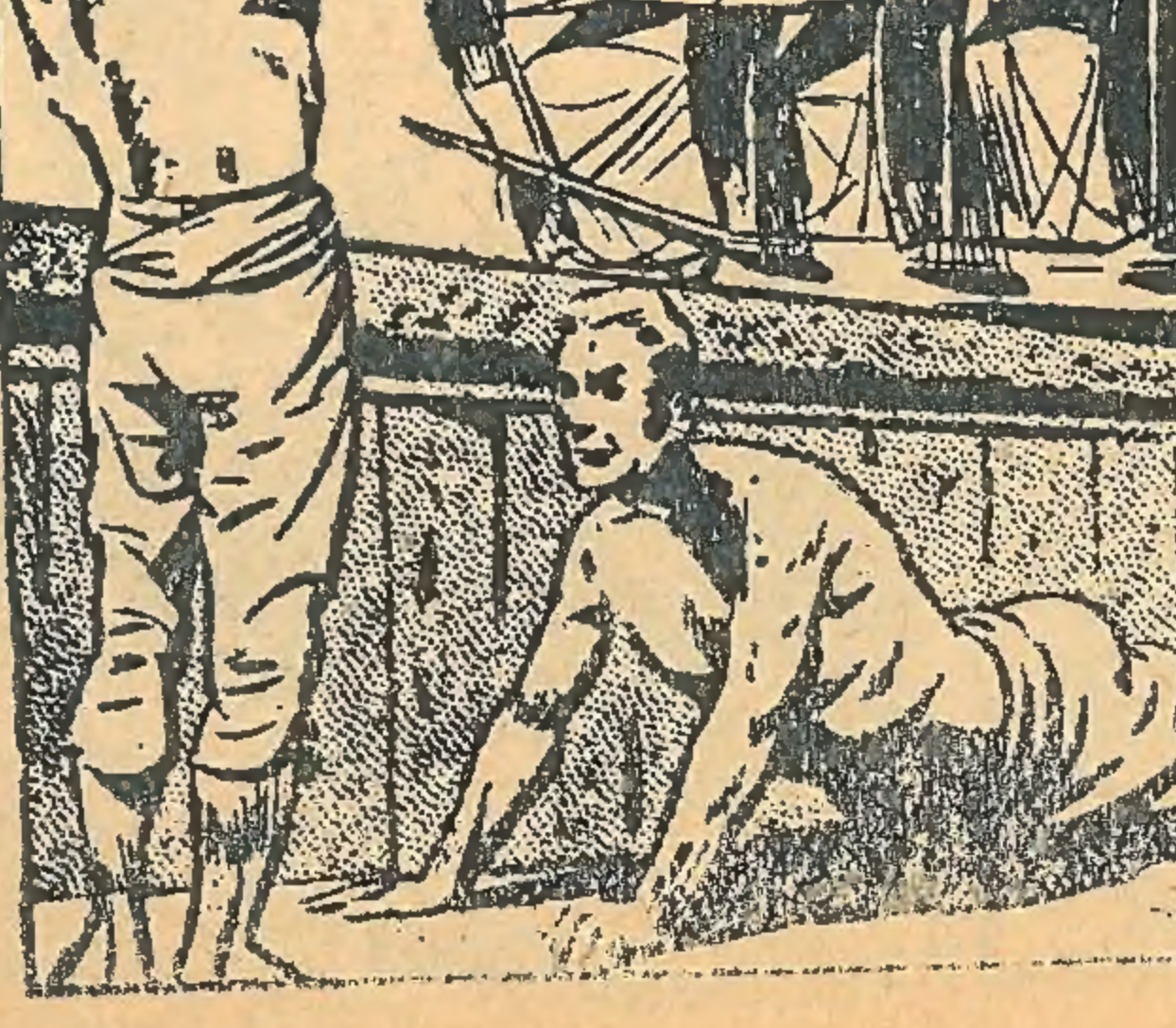
BRİGANT... KARŞIMIZDAKİ RİK TROMP... YUTMADI GALİBA... GİT MEGAFONA SÖYLE İHTİYATLI OL SUN.. FALSO YAP MIYALIM..

HAY ALLAH... BU NE YAĞLI... KİNG RİŞARİ BU GEMİ... HEMDE BİZİM BAYRAĞI TAKMIŞ...

KORSAN JAN... JAN... SEKSEN TANE KORSAN JAN VAR.. HANGİSİ ACABA.. NEYSE KORUYALIM ŞUNU BAKALIM.

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

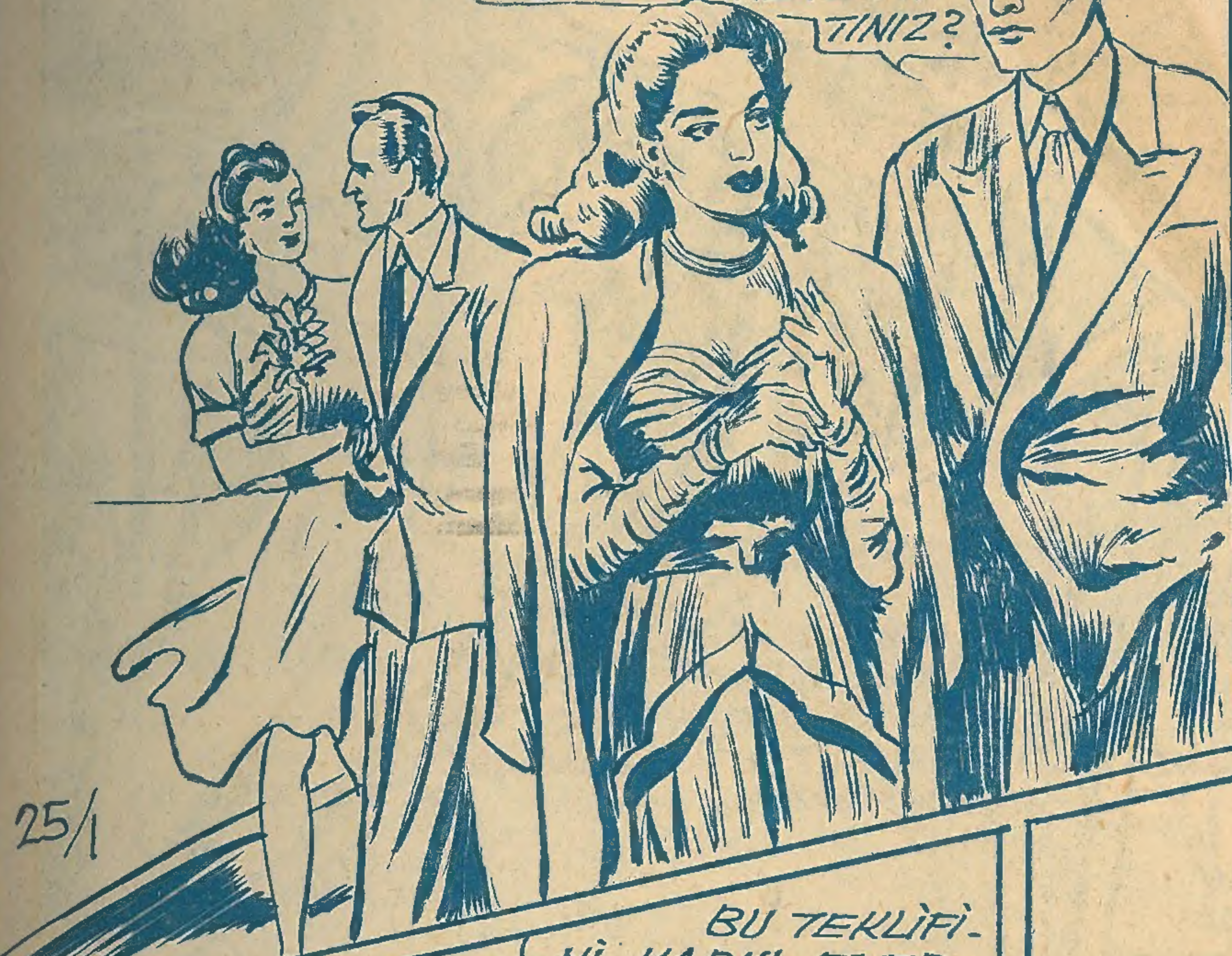
AZ SONRA ARKA KAPIDAN ÇIKTIK. GENÇ KADIN BENİ POLİSİN ELİNE DÜŞMEKTEN KURTARMIŞTI.

İŞTE... ARTIK SERBESTSİNİZ. NEREYE GİDECEĞİNİZİ KESTİREMEYORSUNUZ DEĞİL Mİ?

HAYATIMI SİZE BORÇLUYUM. TEKRAR YAKALANSAYDIM, KENDİMİ ÖLDÜRÜRDÜM. BENİM İÇİN HÜRİYET HAYAT DEMEKTİR NEYE KENDİNİZİ BU TEHLİKEYE ATATINIZ?

NEYE BENİ KURTARDINIZ? BUNUN SEBEBİNİ NE MALUM? HERKESİN GÖNLÜNÜ EĞLENDİREN, ÇALIŞAN BİR KADININ HİSTEN MAHRUM OLDUĞUNU MU SÖYLEMEK İSTİYORSUN... NEYE BU İŞİ YAPTIĞIMI BİLEMEYORUM. HALİN Mİ, DURUŞUN MU, BİR ŞEYİN DOKUNDU İSTE YALNIZ BAŞINA BİRŞEY YAPAMIYACAĞINI HİSSETTİM..

SÖYLER MİSİN? BANA HEMEN AŞIK OLMADIN YA... HİSLERİNLE HAREKET ETTİĞİNİ SÖYLEYEMEZSİN...

25/

BURASI BENİM EVİM... SEN DE KENDİ EVİNİMİŞ GİBİ HAREKET ET.

BU TEKLÜFİNİ KABUL EDERKEN UTANIYORUM AMA BAŞKA DA YAPACAĞIM İŞ YOK. NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİ BİLEMEYORUM.

BENİM ADIM BELLA.. SENİNKİ NE? BENİMİKİ DE MARK.. HAYRET.. SAHNEDE KİNDEN ÇOK DAHA GÜZELMİŞSİN...

159

EYET.. DEVAM ET.. NE DİYORDUN?

EVİNE BAYILDIM. KUŞ YUVASI GİBİ.. YALNIZ OTURMANA, BU GÜZELLİK İLE HAYATINA BİR ERKEĞİN KARIŞMAMIŞ OLMASINA HAYRET ETTİM DOĞRUSU.

BAKIYORUM TECESSÜSÜN DE
YERİNDE.. BİR ÇOK ERKEKLERLE
TANIŞTIM. AMA HİGBİRİYLE SAMİ.
Mİ BİR MÜNESEBET KURMA-
DIM. YA SEN... SENİN HAYATI-
NA HİÇ KADIN GİRMEDİ Mİ?

SEN BİNLERCE KADINA
BEDELSİN-BELLA.. SEN
KARIŞTIN YA.

BELLA SUSTU.
YÜZÜNÜ HÜZÜN
KAPLADI. SONRA,
SANKİ BEN ODADA
DEĞİLMİŞİM GİBİ
SOYUNMAĞA BAŞ-
LADI.

25/2

GÜZEL..
ÇOK GÜZEL..
PEK ÇOK GÜ-
ZELDİ. BELLA KA-
DAR CAZİBELİ KADIN GÖR-
MEMİŞTİM.

BEN NEREDE YATACAĞIM..
GÖRÜYORSUN BİR YA-
TAGIM VAR. ONU DA
SENİNLE PAYLAŞAMAM..
OTURDUĞUN KANAPEDE
UYU

ŞAKAKLARIM
ATIYOR NE
YAPACAĞIMI BİLE-
MİYORDUM. KENDİME
BECERİKSİZ, APTALİ
DİYOR FAKAT YERİMDEN
KALKAMIYORDUM.

VARİT GEÇ
OLDU. BEN AR-
TIK YATACA-
ĞIM. GÜNDÜZ
LERİ ÇOK YO-
RULUYORDUM.
ERKEN DE
GİDİYORDUM

BELLA UYUDU. AZ SONRA
BEN DE İSTEK, ARZU VE
KARARSIZLIK İÇİNDE UYUYA
KALMIŞIM.

ERTESİ SABAH MÜŞKİ BİR
EL TARAFINDAN UYANDIRILDIM.

MARK.. UYAN.. BEN GİDİYORDUM..
-HIII.. NE VAR?
AH SEN MİSİN
BELLA.. BIRAK
UYUYAYIM....

ARKASI VAR.